

A lámpafénynél alvóknak...

Nelah Mored

De profundis...

Mindhalálig

Ezek a visszatásítóan elfajult veszekedések mindig lesújtották a férfit. Ahogy mindketten kivetkőztek magukból ilyenkor... A durva, szándékkal bántó szavak, amiket egymás fejéhez vágtak... Ő ettől utóbb rendszerint utolsó féregnek érezte magát. És megalázottnak, legyőzöttnek.

Mert mindig ő maradt alul. Sokszor inkább egyáltalán nem is szólt a feleségéhez, annyira félt már attól, hogy valamelyik szavuk vitába torkollik. De persze ez sem vált be, mert az asszony nemegyszer lenézésnek vette részéről a hallgatást is. Volt, hogy pont ez kavart vitát. Kettejük közt a csend is épp olyan bántó volt, mint a szavak. A megdölgdolatlan, hazug szavaik.

Pedig egyszer másképp volt. Akkor minden szavuk őszinte volt, amikor hűséget és szerelmet fogadtak. Őszinte, bizalommal és reménnyel telt, ostoba, naiv, fiatal szavak. A férfi nem tudta felidézni, mikor változtak azzá, amik mostanra lettek. De nem felejtette el, milyenek voltak azelőtt, pontosan emlékezett rá.

Mindig is szerette a feleségét, állandó, örökkévaló szerelemmel. Már alig tudta akár csak elviselni is őt, de ettől még a szerelme nem szűnt meg. Mintha az egyik szerve lett volna, a vérkeringésébe kapcsolt, élő szerve, eleven lényétől el nem választható része. Valami megnyugtató bizonyossággal tudta, hogy mindig is szeretni fogja őt. Akkor is, ha olyat kér, amit lehetetlen teljesíteni.

A fürdő felé vezető út végtelennek tűnt. Máskor csak egy lépés, csak egy pillanat volt; semmi jelentősége sem volt, a napi rutin érdektelen foszlánya.

Ahogy lassan közeledtek az ajtóhoz, felrémlt előtte együttélésük nyolc hosszú éve, a nehezebbnél nehezebb napok... És a hihetetlen csoda, amit senki mással nem élhetett volna át, a pótolhatatlanul szépséges, boldog töredékpillanatok, amikor nem számított semmi, és nem létezett sem pénz, sem munka, sem fájdalom, nem volt művi vetélés, sem más szédítően ocsmány szavak. Csak a szerelem. Szent szerelem, álmotiszta közös szentség, csakis kettejüké.

SZERELEM. Átitatta az agyát, a teljes lényét a szó, az egyetlen, amelyet még kimondhatott volna úgy, hogy nem keseredik meg a szája íze, az egyetlen, amely nem változott ragacsos, gyűlöletes méreggé. A szavaik nyomorították meg őket. Csak ez az egy menedék maradt, a szerelem, ez a gyönyörű szó, amit semennyi hazug használat nem alázhat semmivé, a szerelem örökkévalósága andalította és éltette minden újabb öntudatlan lépés közben.

Legundorítóbb veszekedéseik közben is tudta mindig, hogy nem menekülhet el, mert itt kellene hagynia örökre ezt a szédítően ízes szót is, amit senki nem érthet meg, akinek csak valami szegényes pótszer jutott az ő anyanyelve helyett. Annak híján senki nem érheti fel lélekkel a szerelem szó szépségét, ami őt olyan rég fogságban tartotta; a hosszúságát, amely mégsem kimerítő, épp addig tart, míg a nyelv jólesően belefárad az r pergetésébe és a három e fürge futásába; közben még az m-nél is lángol a szájban az sz érzéki suttogása, és az l lágy puhaságába takarózva az egész szó valahogy kiszabadulva a testetlenség börtönéből élővé lényegül, átölel és lélegzik. Meleg a lehelete, mint a feleségéé, meleg és vágyteli, varázslatos.

Nem élhetett a szerelem nélkül. Túl rég volt már az övé. Épp nyolc éve.

Az első pillanatban szinte megrémült a felesége féktelen, áradó szépségétől. Méltatlannak érezte magát a figyelemre, amivel ez a hibátlan, kívül-belül gyönyörű nő elárasztotta, aki kedves és tehetséges volt, okos, törekvő és magabiztos. Soha nem közeledett volna hozzá, ha rajta múlik, akkor sem, ha nem egyszerűen elakad a lélegzete, amikor csak meglátja, de egyenesen megfullad a vágytól. Nem hihette, hogy valaha is kiérdemelné őt. Az asszony volt, aki akkor is, és később is mindig átvette az irányítást. Ha nem teszi, sosem jutottak volna idáig.

A férfi hirtelen szerette volna megragadni, összecsókolni a felesége kezét, térdre borulva köszönni meg a szerelmét, és könyörögni, hogy ne legyen vége. De csak lépkedett tovább, egyik lába követte a másikat.

Emlékezett az esküvőre, valóban semmi nem vészett el az évek alatt abból a tökéletes napból, ott őrizte a fejében a menyasszonya elragadóan kipirult, boldog arcát, izgatottan remegő hangját, ruhája szélén a csepp szakadást. Csak magát nem látta sehol. Nem is számított. Már akkor beburkolta a szerelem láthatatlanná tevő, varázsos köpenye, és ő nem is akart előbújni belőle.

Emlékezett az első veszekedésre. Pusztító, orkánerejű szele még fiatal szerelmük szenvedélyével is versenyre kelt. Úgy megrémültek akkor saját maguktól, hogy hosszú hónapokig émelyítő kedvességgel, udvarias előzékenységgel kerülgették egymást, nem tudva, hogyan óvhatnák meg magukat az újabb viharoktól. De az lehetetlen volt. A botránys veszekedések egyre jöttek, ott tornyosultak mindig, körös-körül tolongva vártak az alkalomra. Nagyon rég nem volt reggel, amikor ő ne azzal az ideges gyomorrándulással ébredt volna: talán ma megint megtörténik.

És persze hogy mindig megtörtént. Nem voltak elég gondosak, elég erősek. Nem vigyáztak egymásra, sem magukra. Engedték sodródni a szerelmüket a semmi felé.

Szörnyű szégyen fogta el, ahogy felidézte az első pofont. A felesége lekezelő, vérlázító hangon beszélt vele, mint egy megtúrt, ostoba kölyökkel. Egy gyerekkel, amijük sosem volt az után a csöpp kis meggyilkolt ebihalacska után, akinek sosem látott, véres-mocskos teteme gyakorta volt hívatlan látogató a rémálmaiban. Neki pedig magától lendült a keze, amely már nem egy gyereké volt. Nagyon is erősen ütött, először, de korántsem utoljára.

A nő utolsó szavai indították volna el ezt a sajátos, elragadó időutazást?

Ahogy fásultan elhallgatott hirtelen, az üvöltésük helyén támadt süket csend már mintha tudatni akarta volna, hogy ez alkalommal tényleg vége. Csendesen szólalt meg újra az asszony, a szemébe nézett úgy, ahogy csak nagyon régen tette utoljára, és most igazán hozzá beszélt. Olyan reménytelen eltökéltség volt abban a szépséges, éneklő hangjában, aminek nem lehetett ellentmondani. „Kedves, ez nem mehet így tovább. Nem megy már. Be kell fejeznünk.”

Különös, ő azonnal megértette, mire gondol. Persze máskor is szóba került már a dolog, de mégis... Egy pillanatra sem gondolt rá, hogy az asszony talán szakításra gondol, válasra. Ez még akkor sem merült fel közöttük soha, ha a vérük folyt, ha már forró gyűlölettel beszéltek egymással. Hiszen ők összetartoztak...

A végtelenül lassú idő hirtelen lendült egyet, követhetetlen gyorsan. Már a kádban ültek mindketten.

A felesége sosem volt még ilyen zavaróan... Milyen is? A gondolatai szétfolytak, többé már nem tudta irányítani őket, csak bámulta a nő arcát, és kétségbeesetten próbált rájönni, mi az a változás, ami eltörölte a múltjuk összes kínját, hogy valami még mélyebb gyötrelmet zúdítson a helyére. Aztán rájött a válaszra. Valóban most látta így először; ő nem láthatta még ilyen szépnek, ennyire boldognak.

Nem is tudta nézni. Ő egy pillanatra sem tudta ilyen elégedetté tenni... Inkább megfordult, és a hátát az asszony puhán, szeretőn hozzásimuló melléhez támasztva megpróbálta ellazítani a testét, és elfogadni, amit érdemelt, amiért engedte a boldogtalanság örökkévalóságát az életükbe furakodni. A felesége átölelte a baljával, finoman simogatta fiatalos mellkasát, az édesen kényeztető lélegzete pedig a füle, nyaka körül kószált az apró, borzongó pihék közt. A jobbáiban ott volt a régimódi, gyűlöletes külsejű borotva. Sosem tudta, miért vette meg, amikor meglátta, három éve. De nem tudta otthagyni. A felesége nem kérdezte, miért.

Az asszony szórakozottan játszott a csillogó pengével. A férfi nem értette a késlekedés okát, nem hitte, hogy a felesége szívét megérinthetné az ő gyávaságának

akár csak a szele is. Ő nem bizonytalanodott el soha. Vagy talán pusztá gonoszságból vár, az ő félelmét akarja növelni? Arra vár, hogy elmenekül-e végül? Azt figyeli, cserbenhagyja-e ismét?

És akkor egyszerre megértette, mit csinál a nő: melengeti a borotvát. A lehetével, a meleg vízbe merítve igyekezett kiűzni belőle az irtózatot, borzongató hidegséget. A felismeréstől azonnal végig is futott rajta a jeges borzongás, a gyomra felkavarodott: rájött, valóban retteg a fém hűvös fájdmától. A felesége mindig és mindent tudott róla.

Hirtelen már az ő kezében volt a borotva. Megzavarodott, a pulzusa megugrott. Mindenre emlékezni akart... Nem. Hiszen mire emlékezhetne azután? Inkább át akart élni minden pillanatot. Tisztán akart gondolkodni. Nem tévedhetett, az eszével akart dönteni. De a gőz éppen hogy kimosott minden értelmes, összeszedett gondolatot belőle. Finom remegések, ideges rángások reszkettették meg a bőrét. A felesége mindet megérezte, mindet elsimította. Neki azonban mégis egyre jobban kihűlt minden tagja. Félt.

Valamit megérezett a vállán. Mi lehetett az? Apró, mint a remegések, de mégsem az.

A felesége könnye volt. Nem fog visszalépni.

A könnycsepp azt kérte, ő se tegye.

Nem hagyhatta magára épp a legnehezebb pillanatban. Nem volt képes rá. Hozzá tartozott. A felesége mindig megvédte őt, neki magának pedig nagyon ritkán volt szüksége oltalomra. Most hát képtelenség volt megtagadni tőle.

Vett egy mély lélegzetet. Felemelte a pengét, és hirtelen megtette. Belevágott a csuklójába, és az asszonyéval egyszerre rándult össze a teste. A lendülete nagyobb volt, mint akarta. Iszonyúan fáj a vágás. Megrémült. Halálosan félt. Próbált felugrani, de a felesége ott volt, és csitította, mint egy kisgyereket.

Nagyokat lélegzett, szaporán. Fáj, nagyon, és ő nagyon félt.

Fogalma sem volt, hogy mennyi idő telt el. A víz csupa vér volt. Mennyi vér...

Megpróbált felállni újra, de a felesége visszatartotta. Rég tenni kellett volna valamit, mire vár, mire várt mindig is?! Már egészen elgyengült, az asszony viszont erős volt, sosem gondolta volna, hogy ilyen erő van benne. Mozdulni sem tudott. Teljesen pánikba esett. A borotva kicsúszott a kezéből, és a vízbe esett. Hozzáért az oldalához. Mintha valami förtelmes csúszómászó lett volna.

A felesége keze... Elérte a borotvát. A hirtelen, ijedt mozdulatból ítélve először az élet markolhatta meg. De máris szorosan fogta, és kiemelte a vörösségből.

Ekkor a víz túlsordult a kád peremén. Folyt végig a fürdő tisztára mosott kövén, közeledett szennyes sötétségével a küszöbhez, mögötte a folyosó foltalan szőnyegéhez. Az asszony sosem tűrte a rendetlenséget.

A keskeny kis kéz megmozdult, és lefelé indult. Benne ismét felhorkant a rémület, minden addiginál erősebben. Becsapta? Csak őt akarta halálba küldeni? Öngyilkosság, egyértelmű lesz...

Az utolsó riadt lázadás gondolatai elvegyültek a nő szavaival.

– Drágám, egyetlenem, ne félj, kérlek, ne félj. Veled leszek. Mindig veled leszek. Együtt megyünk. Ne félj, ne harcolj!

Az ölelése fojtott, de olyan jó volt... Nem hazudott, ezúttal nem. A vérben, gőzben ő volt az egyetlen igaz és jó.

És a penge a combjába merült. Döbbenetesen fáj, mintha az egész lába lehasadt volna, tőből.

A teste pillanatokon belül elernyed, hiába akart ő még mindig ellenállni. De nem is tudta igazából, akar-e. Csak a feleségével volt jó valaha is az élet. Néha pokoli volt, de amikor jó, akkor csodálatos. Csakis vele...

Képtelen volt küzdeni magáért, és már nem is tudta, a vérveszteség, vagy a beteges, elburjánzott szerelem köti-e.

Látta a mellkasa előtt előrenyúló karcsú karokat. A legszebb karok a Földön... Mindig úgy gondolt a feleségére: „erős asszony”. De nem gondolta, hogy ennyire... Hogy nem tehet semmit a karjai akarata ellen.

Mégis, amint az asszony egyszer csak elengedte, ő még inkább kétségbe esett. Szánalmasan vágyta vissza a gyilkos ölelést, egyedül maradt, össze akart kuporodni, hozzá bújni, elrejtőzni a testében, vele lenni örökre, akárhol, akármilyen áron.

A szeme előtt a jobb kéz erősen tartotta a borotvát, a bal feléje indult. A férfi szerette volna megakadályozni. Nem akart meghalni, élni akart. De ahogy meglátta azokat a gyönyörű kezeket a halál felé közeledni, sokkal erősebben tört fel belőle: ő éljen! Meg ne haljon, semmiképpen nem lehet, hogy ő meghaljon!

Csakhogy képtelen volt mozdulni, hihetetlenül gyenge volt. Mint mindig. Mint egész életében.

A vér kicsordult a vékony csuklóból, a hosszú vágás obszcén rútsága csak még inkább kihangsúlyozta, milyen tökéletes az a kar, milyen makulátlan a tejszínű, puha bőre. Ahogy a férfi mellére folyt róla a sűrű vér, ő örülten akarta, hogy eltűnjön az egész, hogy az a kis kar ismét ép legyen és szép, mint mindig, akkor is, ha ő maga meghal, csak az az átkozott seb záruljon be a felesége karján.

De közben el is halkultak a gondolatai. A meleg, szerelemmel lüktető vér egyre áztatta a mellkasát. Mint a megváltás. Felszabadult. Már nem volt visszaút.

Élni akart, mindennél jobban. De, ahogy a felesége karja ismét visszaernyed a mellkasára, és erőtlenül belefeküdt a vérbe, tudta, hogy akkor sem szállna ki ebből a kádból, ha még megtehetné. Nélküle nem.

Gyűlölte pedig az asszonyt. A kegyetlenségéért, az önzéséért, az eszéért, amivel tudta, hogy hogyan győzheti meg őt. Menni akart, és magával rántotta őt is. Gyűlölte. De akkor is egyek voltak, még a borotva sem választhatta ketté őket. Nem hitte, hogy képes még felemelni a karját, de sikerült. Megfogta a felesége kezét, megkapaszkodott benne. Tudta, hogy ő fog előbb meghalni, másodpercek múlva. Rettenetesen félt. Menekült volna, bármit megtett volna, hogy megoldják, élve, valamit ki lehetett volna találni...

Az utolsó gondolata mégis másfelé kanyarodott. Féltette a feleségét a rettenetesen hosszú, magányos végtől. Látta szinte, ahogy az ő halott testét ölelve, talán bánva az egészet, de elszántan várakozik, felzokog, kettejükért talán. Simogatja az ő makacsul meredező haját, ahogy mindig. Megnyugtató, végtelenül kedves mozdulatok; sosem lett volna képes lemondani ennek a kéznek az érintéséről, az ujjakéről, amelyekről az eleve lett szerelem csorgott bőségesen a fejére, mint a bibliai királyokéra az olaj. A haj még él, azt mondják; a köröm még nő a halál után. Miért ragaszkodik a test olyan rettentő elszántsággal az élethez?!

Majdhogynem érezte a magányosan zokogó nő csókját a halántékán, szinte hallotta, ahogy majd azt suttogja, „Bocsáss meg...”

És megbocsátott.

Tündérialom

A doboz meseszép volt. Vöröses színű fából készült, és apró ezüst levelek, virágok díszítették. Pirinyó ezüst lakat is volt rajta, icipici ezüstkulccsal. Ha a fedél felnyílt, édes, régimódi dallam csendült fel. A doboz belsejében kristálylapocska hevert, alatta apró szerkezet látszott, hátul pedig volt egy finom selyemmel bélelt kis fiók. Ebben egy bájos tündérke feküdt. Ezüstből formázta a mester.

Ha az ember kivette őt, és a kristályra állította, a szerkezet mozgásba lendült: a tündérke táncra perdült. Karcsú, nyúlánk lány volt, kecses és szépséges, lábán apró korcsolyacipő. Pörgött-forgott, csipkézett szegélyű szoknyája lobogni látszott, kristályból metszett, törekenyen vékony szárnyai ragyogtak. A tükör megkészszerzte alakját, széttárt karjait, kontyba fogott, rengeteg haját, csillogó szemét. És amikor a zene véget ért, a tündér megállt, szemben a képmásával, várva a következő táncot.

De már évek óta nem táncolt. A kislány, aki egy szép estén elragadtatott kis sikollyal fedezte fel a fiókban, és aki még késő este is újra meg újra táncra hívta, aki akkor úgy érezte, képtelen betelni a karcsú táncos szépségével, rég felnőtt. Ő pedig azóta az üres gyerekszoba polcán hevert. Elhagyatott magányban várt a következő táncra.

Ennek is eljött egyszer a napja. A régi kislányból anyává lett gazdája jött el érte, hogy saját kislányának adja. A csöppség éppolyan boldogan csodálta a táncot, mint régen az anyja. Egyre táncoltatta a kis hölgyet. A tündér pedig örömmel forgott, a szíve majd kiugrott. Nézte körbe-körbe sikló tükörképét, és mosolygott rá.

De a varázs hamar szertefoszlott. Eltelt néhány óra, és a katasztrófa bekövetkezett: a lányka még túl kicsi volt, hogy felmérje a szerkezet finomságát. Amikor az apró korcsolyák ismét megálltak, türelmetlenül, kapkodva nyúlt a kulcshoz, és túlhúzta a szerkezetet. A kis táncos várakozón állt a kristály-jégen, táncra készen, amikor meghallotta a szörnyű roppanást, ahogy a gépezet tengelye eltört. Megremegett, szeme tágra nyílt a fájdalomtól. Tudta, hogy vége van. Hogy soha nem táncol többé a dobozka jegén. Csak állt ott, saját szemébe meredve, és hallgatta a kislány ijedt sírását, az anyja bosszús korholását és vigasztaló szavait, mozdulatlanul tűrte, hogy kis fiókjába tegyék, és ugyanúgy vette tudomásul az órásmester szavait is:

„Öreg szerkezet ez már, asszonyom. Rég nem készítenek ilyet, nem divat már a kézimunka. Nehéz volna alkatrészt szerezni hozzá. De talán nézze meg ezeket a szép darabokat a kirakatban. Valamelyik talán megfelelne helyette a kislánynak.”

A tündér nem sírt, csak feküdt. Ólmos fáradtság nehezedett rá. Nem vágyott már táncolni, csak szeretett volna visszakerülni a régi szoba kis polcára, hogy megcsúfolt reményeivel végleg elrejtőzhessen. De nem így történt. A kislány kivette a fiókból, és a padlón játszott vele. Táncoltatta. Őt teljes meglepéssel töltötte el az eredmény, a tündérnek azonban gyötrelm volt. Ez a botladozás oly messze volt a régi, felszabadult örömtől! Szeretett volna semmivé foszlani.

Nemsokára megszabadult ebből a helyzetből. Az anyuka félt, hogy a kislány még a babát is eltöri, ezért elvette. Visszatette a dobozába, a kislány pedig új játékot kapott. A tündér pedig a padlásra került, poros kacatok közé. Ott feküdt újabb hosszú évekig. De már nem bánta.

Egy nap aztán a család máshová költözött. A ház üresen állt, csak a szomszéd gyerekei jártak át időnként, két bátor, kalandvágyó kisfiú. A régiek nem ürítették ki a padlást, így az lett a fiúk kedvenc helye. Mindig találtak ott valami érdekeset. Néha az egész napot ott töltötték, régi holmik és emlékek közt kutatva.

Nemsokára megtalálták a tündér dobozát is. A kisebbik fiú örömmel fedezte fel a szépséges hölgyet a fiók selyemágyán. Bátyja viszont, nem tartva a holmit elég „férfiasnak”, megvetően félresöpörte. Szelíd öccse nem akart ellentmondani neki. A

doboz tehát maradt. A tündér fásultan viselte a zaklatást, majd újra visszasüppedt bánatos magányába.

A fiúk pedig nőttek, kinőtték a padlást is. Néhány év múlva az idősebbik egy kacér kis barna lányt kezdett kísérgetni, így öccse, Linar egyedül maradt. Még inkább csendessé és álmodozóvá vált. A kert hatalmas, öreg gyümölcsfáin ült naphosszat, olvasgatott, suta rímeket faragott vagy egyszerűen csak az égre bámulva ábrándozott. Amikor észrevette, hogy az embereket zavarba hozza mássága, egészen bezárkózott. Rendesen megcsinált mindent, amit rábíztak, mindenben átlagosnak mutatkozott. Komoly, megbízható fiatalemberré serdült. De a szeme nem változott. Ugyanazzal a tünődően meleg tekintettel csodálta a világot.

Bátyja elvette a kis barna lányt, és már mögötte is jelentőségteljesen összenéztek a szülők, ha egy „alkalmas” leányzó tűnt fel a közelben. Ő viszont nem akart ezzel törődni.

Furcsán érezte magát a családja körében. Szerette őket, de zavarta nyilvánvaló másságuk. Nem volt bennük egyetlen érzés sem, amely kicsit is hasonlított volna azokra, amelyek benne élt. Anyja csendes álmok és vágyak között élt, örökké szépítgette élményeit, de maga sem hitte, amit elképzelt. Apja arcán a két keserű ránc mindig összeszorította Linar szívét. Bátyja naiv bizalma az életben szörnyen zavarta. Szerette volna az arcába ordítani, hogy a cserfes kislány, akit elvett, rég eltűnt, és a magányos asszony, aki helyette maradt, évek óta külön utakon jár egy szótlan, korosodó költővel, és hogy egész élete üres hazugság, de mégsem tette soha. Mikor a szemébe nézett, tudta, nincs mit mondania.

Egy estén mindez még inkább nyomasztotta, ezért igyekezett minél távolabb lenni tőlük. Hosszú sétákat tett a ház környékén. Ahogy aztán felöltött benne a gyermekora, bátyjával közös élményeik, emlékei közt felbukkant valami. Egy arc.

Bár az óta a régi-régi délután óta nem látta, és rég nem is gondolt rá, azonnal tudta, hol keresse. Felment a padlásra, hogy megkeresse. Annyi év után is határozott léptekkel lépett a régi komódhoz, de annak fiókjai már mást rejtettek. Az évek során sok új holmi került fel ide, mások pedig máshová lettek. Linar elszántan keresni kezdett. Tudni akarta, hogy az arc, amely ifjú álmaiban oly gyakran felbukkant, de amelyet ébren hiába próbált megfogni, amelyről verselni próbált, és amelyet aztán lassan elfelejtett, valóban azonos-e gyermekora régi emlékével: a tündérrrel a zenélődobozban.

Nem volt könnyű bármit is megtalálni azon a padláson, de végül sikerült. Linar fáradtan szemlélte a divatlap- és ruhahalmok, rongyos játékok és rengeteg por alól előkerült ládikát. Nem nyitotta fel azonnal. Tolvajként osont le vele a kertbe, ahol letelepedett a régi fák alá. Letörölgette a port a dobozról, aztán csak nézte. Gyászos állapotban volt. Az ezüst virágok megfeketedtek, a meseszép árnyalatú fa elvesztette sajátos fényét, por lepté be. A fémrészek berozsdásodtak. Ahogy végül felnyitotta, a tükör és a kristály-jég is csupa por és piszok volt.

Óvatosan, félve nyitotta ki a fiókot. A látvány fájdalmas sóhajra készítette. A valaha oly megkapóan vonzó tündér botránnyosan festett. Fekete volt, szoknyája gazdag ezüstcsipkéit, szárnya ragyogását vastag porréteg csúfította. Menthetetlenül halottnak tűnt. Linar félve vette a kezébe. Nagyot dobbant a szíve: azonnal érezte, hogy a lányka él. Gondosan visszafektette a fiókba.

Szobájában rejtegette zsákmányát, senkinek nem szólt róla. Szorgalmasan tisztogatni kezdte. Először darabokra szedte, majd időt nem sajnálva egyenként tisztította és olajozta mindet. Rengeteg keresés után megfelelő tengelyt is talált, így némi fáradsággal sikerült megjavítania a szerkezetet. Az ezüst díszeket is megtisztította, a fát méhviasszal kente be. A bársonyt is kitisztította, amellyel a ládikót bélelték. A kis fiókot is sorra kerítette. A selyemágy is megtisztult.

Utoljára hagyta a tündért. Megszabadította a patinától, kosztól, és hosszasan fényesítette, míg végül minden porcikája ragyogott. Ekkor Linar kézbe vette, és sokáig, nagyon sokáig nézte. Aztán megszólította, és ő felelt. Nem szavakkal, nem is mozdulatokkal: a lelkük társalgott.

– Mi a neved? – kérdezte a fiú.

A tündér csak nézte. Még soha, egyetlen emberfia nem akarta tudni a nevét. Meglepetten felelt:

– Jaminen.

A lány eleinte félénk volt és barátságatlan. Kereken megtagadta, hogy táncoljon, bár a jól ismert, rég nem hallott dallam ellenállhatatlanul hívta. Végül aztán engedett, és a jégkristályra lépett. Először bizonytalanul, elveszetten csúszkált, aztán elragadta a zene. Újra pörgött a jégen, nevetett a tükörképére és az őt csodáló fiúra. Újra és újra táncolni akart, Linar pedig elbűvölten nézte őt. Csodálatos volt nézni az ember számára oly idegen, tökéletes boldogságot.

Attól kezdve Linar mindenhová magával vitte Jaminent. És minden este táncrea hívta. Így ment ez hosszú ideig. Jaminen mesélt a tündérek világáról, Linar az emberekről.

Nemsokára azonban a kis tündér elveszítette jókedvét. Szótlan lett, bánatos, majd búskomor. Hiába kérdezte Linar, nem felelt, csak szomorúan csúszkált a jégen. Nem volt már öröme ebben sem. Egyszer aztán, egy régi holmikat árusító ember boltja előtt sétáltukban Jaminen kiugrott Linar zsebéből. A földön fekvő várta, míg a tulajdonos, a boltba tatózónak gondolva, fel nem vette. Egy polcra került, ahol vagy száz hasonló csecsebecse állt már.

Jaminen körülnézett. Csupa élettelen porcelánarc, merev ezüstmosolyok. Félt egyedül, és keserűen megbánta az egész ötletet. Hogy is gondolhatta, hogy egyedül segít magán! Könnyek gyűltek a szemébe a csalódottságtól és a kétségbeeséstől.

Ekkor a polc belső sarkában meglátott valakit. Közelebb lépett.

Fenséges alak állt előtte. Kristályfigura volt, kétszerte nagyobb nála. Színjátzó, a homályban is ragyogó ruhája felett gyönyörű elefántcsontfej ékeskedett. Haja finomnál is finomabb aranyszálak sűrűje volt, feje tetején királynői kontyba rendezve.

Jaminen elmesélte neki a bánatát. A tündéresszony, Anida ellágyult arccal hallgatta a történetet, majd egy bölcs, öreg varázslóhoz, Gendashoz küldte.

Jaminen megköszönte a tanácsot, és elindult. Gendas messze lakott, ezért a lány kevésnyi bűverejét bevetve életre keltett egy ezüst egyszarvút, és az ő hátán jutott el hozzá. A vénséges mágus meghallgatta őt.

De kérését nem tudta teljesíteni.

– Sajnálom, lánykám, de én nem tehetek érted semmit. És más mágus sem.

– Akkor hát nincs rá remény... – állapította meg szomorúan Jaminen.

– Azért ez nem egészen így van – jegyezte meg a vénség. – Csak azt mondom, hogy én nem segíthetek. De te segíthetsz magadon – hirtelen mást gondolva, gyorsan fordított a beszédén. – Csakhogy az túl nehéz volna, úgyhogy inkább törődj bele.

– Nem lehet. Mondd el, kérlek, mit tehetnék.

– De...

– Kérlek, Gendas, kérlek, mondd el!

– Hát jó – adta meg magát az öreg. – Ha valóban igazi akarsz lenni, és nem akarsz többé tündér maradni, meg kell semmisülnöd a mostani létedben, és újjászületned – bökte ki.

– És ez lehetséges? – ámult a lány.

– Hogyne, hogyne – magyarázta Gendas fontoskodón. Már meg is feledkezett a veszélyről, úgy belemerült az okításba. – Megmondom, mint kell tenned. El kell pusztítanod ezt a testet, amelyben élsz. Ez egyszerű. Tűzbe kell ugranod, magasról,

hogy porrá törjön a szárnyad, és elenyésszned. Csakhogy ahhoz, hogy ne pusztulj vele magad is, el kell felejtened a kint, amivel ez az átalakulás jár. Nem érzel olyanféle fájdalmat, mint az emberek. De a szépség pusztulásánál nincs nagyobb fájdalom a magunkfajtáknak. Egy pillanatra sem szabad erre gondolnod, sem semmi másra. Csakis az járhat a fejedben, hogy emberként is magad légy. Arra kell gondolnod, ami a legfontosabb benned. A lelked szörnyen fog szenvedni, de nem gyengülhetsz el. Ha képes leszel erre, mire a tűz hamuvá ég, újjászületsz.

Jaminen rémülten hallgatta, de aztán az arcára kiült az elszánt bátorság kifejezése. Megköszönte a dolgot Gendasnak, és indult volna, amikor az utána szólt:

– Várjál csak! Még valami: ez a dolog nagyon veszélyes. Te most helyes kis tündérke vagy, és van valaki, aki szeret. Nem volna jobb beletörődni a helyzetedbe, megkeresni a te Linarodat, és így boldognak lenni?

Jaminen bánatosan nézett rá:

– Én így nem tudok... Muszáj igazivá válnom.

– De tudnod kell, hogy ha a lángok közt valami másra gondolsz, és nem arra, ami igazán fontos benned, ugyanúgy elenyésszel, mint ez a kis ezüsttest.

Jaminen ezzel a tudással és szurkáló kis félelmekkel indult útnak. Tudta, hová tart apró táltosa hátán: első otthona, a régi ház felé. A nappali nagy kandallójában égett a tűz. Jaminen a kémény szegélyén egyensúlyozva lenézett a fényes lángokra.

És, miközben Linar kétségbeesetten járta a várost, őt keresve, Jaminen lehunyta a szemét – és már zuhant is. Ijesztő volt a mélység, és egy pillanatra feltámadt benne a megbánás szikrája, de mire a tűzbe csapódott, már tudta, hogy nem hibázott. Tündöklő szépségű szárnyai lettek oda elsőként, halálukban is gyönyörűen: ragyogó, dühös szikraesővé zúzódva szóródtak szét. A metsző, csilingelő hang, amellyel megsemmisültek, volt az első tör, amely megsebezte az érzékeny tündérlelket. Aztán csak állt a tűzben, és lehunyt szemei mögött próbálta nem látni az őt ölelő lángokat. Felbukkant előtte Linar arca, a kristálylapocska csillogása, végül pedig önnön tükörképének mosolya. Ez a kép a lelkébe égett, ahogy a tűzben lassan olvadt fel a sok kecses részlet, amely kis testét alkotta. Saját mosolyára, szép boldogságára gondolt, és tudta, nem téved, nincs benne fontosabb a tiszta örömenél, az élet szereteténél. A kép lassan megváltozott, bíborba, sárgába játszott. Hódító hullámok ringatták Jaminen halódó testét, ahogy lassan felolvadt. Cseppekké folyt, könnyekké vált, de a tükörképét egy percre sem veszítette el. Ámulva nézte önmaga átalakulását, miközben a jégen siklott. A kín ködéből lassan kiemelkedett a legszebb arc, amelyet valaha látott, és egy pillanat múlva már tudta azt is: magát látja.

Reggelre leégett a tűz, és ő valódi lány lett. Igazi volt ezüstös, selymes bőre, valószínűtlenül halvány, hosszú haja, igazi a tompa fényű, ezüstsín ruha, igaziak a kecses korcsolyacipők. Jaminen lerúgta őket, és boldogan könnyezve szaladt ki az utcára, hogy megtalálja Linart. Fagyos télutó volt, és ő élt. A hideg vörösre marta csupasz lábszárát, kis kezeit, arcát, de ő nem bánta. Szaladt, haza. Linar nem volt otthon, még mindig utána kutatott. Sokára ért haza, csüggedten, fáradtan borult a nappali asztalára. Amikor Jaminen beszaladt a szobába, felemelte a fejét. Meglátták, nézték egymást. Aztán Linar felpattant, és meredten bámult a lányra. Tudta, ki az, mégsem akarta felismerni az élővé szépült lányt.

– Mi van veled, Linar? – nevetett Jaminen. – Miért nem örülsz velem? Nézd, igazi lettem! Valódi ember vagyok! Nézz rám. Nézd, milyen szép lettem, nézz...

Csak kacagott, nevetett, de végül hirtelen elhallgatott. Linar nem osztozott az örömeiben. Borzadva nézett Jaminenre.

– Mit tettél? – kérdezte.

– Emberré váltam – felelte egyszerűen Jaminen.

– De... Hogyan? Miért?

– Miért? – ismételte keserűen Jaminen.

Soha többé nem akart kiszolgáltatott lenni, nem akart visszakerülni selyemkoporsójába, csak, mert egy ember megunta a játékot. A Linar által lefestett élet viszont olyan szép volt és színes, olyan vonzó! Gendas ugyan nem említette, mi az ára ennek az életnek, és Jaminen csak akkor jött rá, amikor Linarra várva felhúzta a kis ládikát, és a kedves dallamra táncolni próbált: hogy többé nem képes rá Mégsem érezte ezt nagy áldozatnak. Hisz mennyivel nagyobb öröm volt valóban létezni! Egyetlen pillanatban több boldogság volt, mint a tündértánc egészében. Micsoda érzés volt felhúzni a szerkezetet, a saját kezével felhúzni! És a hidegben érezni, hogy az ő arca is tud már pirulni, mint az igazi lányoké! De Linar miért nem boldog? Miért nem örül vele?

Bizony a fiú csak állt, és szomorúan nézte őt. Újra megkérdezte, ezúttal halkabban:

– Miért?

– Hogy élhessek, Linar! Hogy élhessek, mint te meg a többi ember, hogy én is tudjak igazából nevetni, szaladni. Hogy olyan szép legyek, olyan ember legyek, mint a többiek.

– Senki sem volt szebb nálad, Jaminen. Senki.

– De miért nem értesz meg?

– Hiszen a te életed olyan tökéletes volt! Senki sem bánthatott, nem fáj neked semmi. Az emberélet nem kacagás. Nézz csak oda – mutatott az ablakból az utcára, egy fiatal lányra, aki a járdaszegélyen ülve keservesen sírt az elveszített szeretője után. – Ilyen az emberi élet, hát te nem látod?!

– Nem, Linar – mondta Jaminen határozottan. – Én egy olyan lányt látok, aki boldog volt. Most nem az, de még sokszor lesz.

– Hiszen te is boldog voltál!

– Boldog! – szólt keserűen a lány. – Talán boldog voltam a padláson, elfelejtve, egyedül? Talán boldog lettem volna, amikor már úgy érzed, ostoba dolog egy játékbabával társalogni, és visszadugsz abba a gyűlöletes dobozba?

Linar döbbenten hallgatta. Nem tudta, hogy a tökéletes kis tündérke is érez. Nem akarta tudni. Most pedig ott állt szemben vele, és szerette volna elhallgattatni. Mindez túl valóságos volt. Ő nem vágyott igazi társra, igazi életre. Ez elől menekült Jaminenhez, a tökéletes Jaminenhez, aki tökéletesen boldog volt. Úgy érezte, elárulták.

– Te voltál a tündérkém... – motyogta zavartan.

– És azt hitted, örökké az maradok? – kiáltotta a lány. – Vagy legalábbis amíg te akarod – tette hozzá elcsukló hangon.

– Jobban tetted volna – felelte Linar. – Emberként sosem lehetsz olyan boldog.

– Jaminen elsápadt. Ez úgy hangzott, mint egy átok. Aztán dacosan felszegte az állát:

– Én akkor is élni akarok. Te meg temetkezz csak abba a vacak dobozba, neked adom!

Azzal elviharzott. Vékony ruhájában, egyedül, mezítláb indult útnak. Linar dúltan nézett utána. Szerette volna megállítani, de képtelen volt mozdulni. Túl gyenge volt. Végül leroskadtt az asztalon heverő, sebtiben rátestált doboz mellé. Felhúzta, majd újra és még egyszer meghallgatta a dallamot. Egész éjjel ott ült. Nem tudott belépni a valódi világba.

Jaminen ez alatt a városban kóborolt. Szörnyen fázott. Végül egy öregasszony megsajnálta, és befogadta egy éjszakára, azután még egyre. Később magánál tartotta. A lány segítette a ház körül, és közben megtanult a sokat látott matrónától mindent,

amit a Világról tudni akart. Halála után a hölgy, nem lévén más rokona, mindenét ráhagyta. Jaminent befogadta a világ.

Sok év múlva látta Linart. Hóbortos, magának való, morc öregember lett, aki úgy osont a kapualjak alatt, mint aki fél, hogy rátalálnak. Hóna alatt egy kopott zenélődobozt szorongatott. Nem pillantott fel, lesunyt szeme nem ért fel Jaminenig. Láttára a régvolt lányka szíve megsajdult. Látta, hogy Linar nem volt képes lángok közt újjászületni.

Ahogy letörölte öregesen kicsordult könnyeit, rájött, hogy nem Linart szánja. Saját magán esett meg a szíve: hosszú élete során oly sokféle keresett valamit, annyi hely, annyi kedves és barát – sőt, egy gyermek is – volt mögötte, és mégis, most egyedül áll az utcán, és egy ostoba, gyáva vénembert sirat. Annyi évig nem jött rá, milyen hiábavaló volt az áldozata: mi sem változott, még mindig csak akkor volt boldog, ha kellett valakinek. És azt a tiszta örömet, amit az életért adott cserébe, sosem érezte többé.

Tudta, mindez nem számít. Elkésett már. Hirtelen észrevette, hogy a régiségbolt előtt áll, ahol élete kezdődött. Bement, és ahhoz a bizonyos polchoz lépett. Anida még mindig ott állt, egészen a sarokban, elrejtve. Jaminen megvette a csinos babát. Magában derült az idős tulajdonos hunyorgón fürkésző tekintetén, aki lassú emlékei közt próbálta elhelyezni ismerős arcát.

Az utcán szemügyre vette szerzeményét. Anida megfakult. Haján patina, arcán fáradt sárgaság törölte el a hajdani ragyogást.

– Hát te sem kellettél? – súgta neki. Aztán arra gondolt, milyen ostoba dolog egy játékbabával társalogni...

Hirtelen kacagni kezdett, csalódott, becsapott lelke legmélyéről. A járókelők elnézően mosolyogtak össze a feje felett, „milyen helyes” – súgva, de aztán ijedten húzódtak el, ahogy a nevetés hisztérikus, metsző fájdalommal telt vihogásba, aztán köhögésbe fulladt, majd az öregasszony kezében tartott, ódivatú babát vércseppek szennyezték be. Sietve haladtak tovább, amikor lassan leroskadva eldobta a babát, amely darabokra tört a kemény kockaköveken, és csontos ujjaival fenyegetően rájuk mutatott. Kínlódva próbált megformálni néhány szót, de azok elhaltak vénség rágta ajkain. A baba darabjai közé dőlt végül, szótlanul adva vissza az életet neki, akitől először kérte.

Az utolsó csók

A férfi az esküvőjére készült. Csak néhány nap volt hátra, és ő azon az estén boldogan, elégedetten sétált hazafelé. Még a szó is másképp hangzott: „hazafelé”. Mostantól az otthon sem lesz ugyanaz. Feleség várja majd otthon, és nemsokára szép kicsi gyerekek, és nem a sötét, magányos ház. Barátai tréfálkozásai ellenére egyáltalán nem érezte igának, szabadsága elvesztésének a dolgot. Alig várta, hogy a szeretett lány végre az övé legyen, mindenestől az övé. Még halkan dudorászott is egy kicsit.

Ekkor felbukkant a következő utca sarkán egy nő. A férfivel egykorú lehetett, csinos volt, egyszerűen öltözött. Kedves mosollyal üdvözölték egymást. Rég nem találkoztak, a nő másutt élt. A férfi megállt egy pillanatra, hogy elbeszélgethessenek. Vagyis, hogy elújságozhassa közelgő nősülését még egy pár fülnek. A nő megértő mosollyal fogadta a hírt. Maga már egy éve házas volt.

E témán túljutva felidéztek egy sor emléket együtt töltött gyerekéveikből. Közben lassan elindultak, a férfi úgy döntött, elkíséri az asszonyt a nővéréhez, akinél látogatóban járt. Nem is volt messze a saját házatól. Csendes, langyos tavaszi este volt, jólesett a séta. Eszébe jutott a copfos kölyöklány, akiből a mellette lépdelő, sudár asszony lett. Az asszony épp a gyermekéről mesélt. Alig egy hónapos, és nem hagyhatja sokáig magára, mert állandó bőgése az örületbe kergeti a nővérét. Szavaiból kiértékelte, hogy valójában ő az, aki igen nehezen szakad el a gyerektől.

A házhoz közeledve a nő búcsúzni készült, de a férfi nem akart menni még. Valami különös, viszkető érzés nem hagyta nyugodni. Ahogy séta közben rápillantott a nőre, hirtelen rátört a bizonytalanság. Talán nem is a megfelelő nőt készült elvenni, hiszen az egész séta alatt az jár a fejében, hogy milyen csinosná is lett ez a nő, ellenállhatatlanul vágyott megölelni őt, csókolni akarta „rég látott” ajkait, türelmetlenül, követelődzve érezte, hogy kell, hogy az a száj az övére tapadjon, és el se szakadjon tőle sokáig, nagyon sokáig. Érezte, biztosra tudta, hogy az valami egészen különleges volna, maga a csoda, elmulaszthatatlan tökély. Kínban égett; tudta, hűséggel tartozik a menyasszonyának, hogy ez az asszony épp csak hogy emlékszik rá, és láthatóan boldog a családjával, és a kis faluban olyan gyorsan terjednek a hírek, még így este is azonnal felneszelne valaki, különben is, a nő nem akarja őt... De nem tudott elszakadni tőle, elfulladt a lélegzete a vágytól. Érezte, hogy ez nem lehet véletlen, hogy megbocsáthatatlan vétek volna, ha hagyná elmúlni ezt a pillanatot.

Míg a nő ártatlan, egyszerű kérdéseket tett fel a menyasszonyáról, és ő szórakozottan felelgetett, azon töprengett, hogyan érhetné el, hogy az asszony is érezze, amit ő. Végül meggyőzte magát, hogy az egész csak a pánik, amit barátai beígértek, hogy, bár nem ilyennek képzelte az érzést, csak arról van szó, hogy megrémíti a házasság, amely szerint mostantól nem csókolhat mást, csak gyönyörű aráját. De nem számít. Ő csak azt az egy lányt szereti, nem szomoríthatja el.

De ahogy búcsúztak, megjelent a szeme előtt felesége mosolya, leendő családja, sok-sok boldog év, amelyet mégis időnként megmérgez a gondolat, hogy valamit elmulasztott, valami nagyon fontosat, amit nem lett volna szabad. Mégsem szólt semmit, de a nő meglátott valamit a szemében, és visszalépett a kapuból. Kérdően nézett rá, várt. Ekkor a férfi közelebb lépett, kezébe fogta a szép arcot, belenézett a nő két szelíd, világoszöld szemébe. Elámult az ismeretlen mélységen, amit arája szemében sosem látott.

Tudta, hogy felejthetetlen, mindent megváltoztató élmény lenne megcsókolni, de tétovázott. Béklyózta a tisztesség, és az őszinte szerelem kedvese iránt. Hátrébb lépett, de tekintete nem engedte el még azt az engedelmes, várakozó arcot. Nem tudott szabadulni a szemétől, már tudta, hogy nem pánik, hanem a végzet az, amivel szembekerült, és nem mehet többé vissza, nem veheti el azt a lányt, nem lehet, aki

eddig volt, mert egész eddig erre várt csupán, erre a pillanatra, hogy felszabaduljon a szíve, és boldog és szabad legyen. Lassan, egészen lassan közelített újra az ellenállhatatlan archoz, aztán nem bírta tovább, átkarolta a nőt, magához vonta, erősen szorította, egész testét az övéhez simította, érezte a szívdobbanásait; sosem érzett béke, ugyanakkor őrült vágyódás reszkettette, az ereiben zümmögött. Már lehuny szemén át is látta a nő szemeit, bennük a megdöbbenést, de a tétova viszontvágyat is.

És végre összeértek az ajkaik. Ó, hogy várt valami kimondhatatlan, nevezhetetlen csodát!

De csak egy egyszerű csók volt.

A férfi döbbenet, csalódottan engedte el a nőt. Zavarodottan állt. Bocsánatkérő volt a tekintete, aztán elfordult, elment. El sem tudta hinni, hogy csalódnia kellett. Az érzés annyira erős volt! Hogy lehet, hogy hazudott?

Hazafelé nagyon nehéz volt a szíve. Szomorúan, bár nyugodtan nézett előre. Tudta a folytatást. Tudta, nem veheti el a kicsi lányt, szerelmesét; nem azért, mert megtudja, már holnap, ami történt, hanem mert nem ítélné boldogtalanságra. Tudta, nincs többé vágy, semmi nem múlhatja *ezt* felül. Sosem kívánhat senkit ennyire, soha.

Háború

A Világot pusztító háború dúlta fel. Derna, a varázslónő hónapokig készült, hogy bekapcsolódjon. Csakhogy ami várta, nem hasonlított semmilyen addig látott harcra. Mást sem látott, mint rommá alázott földjét szétdúlt házakkal, holtakkal, vérző sebesültekkel, apatikusan a semmit bámuló Világ-lakókkal, vagy villogó szemű, halálra ítélt, szívfájdítóan ifjú fiúkkal és lányokkal, akik gondolkodás nélkül rohantak a harcba, halálba. A varázslónő lelke csordultig telt. Egész nap ordított benne valaki. Kétségbeesetten kapaszkodott a csatába induláskor érzett lelkesültségbe. A szép harci kedv azonban már sehol sem volt. Ilyet csak harc előtt, kívül azon érezhetett. Helyette forró düh, elkeseredés maradt benne.

Azt hitte, tudja, milyen a harc, hiszen ott volt egy ország születésénél, és néha bekapcsolódott egy-egy falu küzdelmébe a barbárok ellen. De a mosti háború nem csupán méreteiben különbözött az addig ismertektől. Sehol nem találta a lázat, ami a kevésnyi falubelit hajtotta, hogy megmentsék ványadt gabonaszálaikat. Nem volt ebben a háborúban semmi dicső, magasztos. Kényszerűen küzdött a Világ a halál ellen, de nem maradhatott tiszta maga sem. Vérmocskos, indulatokkal, félelmekkel teli, ellenállhatatlanul dühöngő folyam volt, ami mindent elsodort, ami addig élet volt és szépség és béke. És Derna máris úgy hitte, meghalt a lelke. Fájdalma, amelyet az újabb, újabb és még újabb, ezernyi kín és megaláztatás látványa, szaga, hangja korbácsolt, már nem ért el hozzá. Nem tudott már fájni, majd szerteszakadt. Folyamatos, szüntelen sikoly volt számára a háború. Ez a belső sikoly falat emelt köré, burkot, amelyen csak fojtottan szűrődtek át a képek és hangok, és amely minden pillanatban azzal fenyegetett, hogy enged a körülötte tomboló elviselhetetlen iszonyatnak, amely aztán a képébe robban majd, darabokra tépi Derna értelmének maradékát.

Ekkor látta meg azt a valószerűtlen kis völgyet. Egyfalunyira onnan dült az őrület, emberek szakadtak el szeretteiktől és végtagjaiktól, álmok és otthonok süllyedtek mély mocsokba páncélosok fémcizmái alatt. De az a völgy békés volt. Madár repkedett, szél játszott a fákkal, nevetés visszhangja gurult a sziklás domboldalak között. Színes volt minden, nem csupán sárfekete és alvadt-vér-bordó és rothadó-hússzürke és lázvörös. Színek, igazi, élő színek ragyogtak ott. Derna értetlen döbbenettel meredt maga elé, mintha szembetalálkozott volna egy álmával. Magához rántotta a béke. Nem is merte tudni, hogy ilyen nagyon vágyik a régi Világra. Elszorult a torka, kiszáradt a szája a várakozástól, mintha rég látott kedvese elé szaladna vele a ló. Ott lent fű volt és fa és patak, mint egy ékszerdobozban őrzött, becses ékszer, amelyet egy elszegényedett, valaha előkelő nő takargat, lánysága emlékéül. Amikor aztán leért, a ritkás ligetben Derna megpillantott egy cseppnyi, bolondos külsejű faházat. Mint egy babaház. Derna már-már elmosolyodott a láttára. Azon töprengett, hogy lehet, hogy ez a kis völgy ép maradt, lakói távoztával nem rombolta le senki. Ekkor azonban mozdulatlanra dermedt: az ajtón kilépett egy eleven férfi. A varázslónő borzadva érezte, hogy máris annyira megszokta a szörnyetegségeket, hogy az egyszerű, természetes tűnik már groteszknak számára.

Az ismeretlen nem mutatott félelmet a harcos varázslónő láttán, bár láthatta a dombtetőn álló csapatát is. Barátságos, ábrándos volt az arca. Derna gyanakodva vizsgálgatta. Hosszú időbe telt, míg ráébredt, hogyan viselkedik: mint valami ellenfelét szaglászó állat. A férfi türelmes várakozása, megértő tekintete, emberi mivolta láttán szégyen lobbant benne. Megszólalt. Elmondta, ki ő, és érdeklődött a völgy és az ismeretlen sorsa felől. Bosszúsan hallotta, mennyire eldurvult a hanghordozása, milyen fásult, kemény minden szava. Idrok elmondta, hogy a

völgyből még a kötelezően ideérő harcok előtt elmenekült mindenki, csak ő, a falu bolondja nem. Megmagyarázta, hogy völgye védelem alatt áll.

– Nem valami erős a burok, az már igaz. Nem mágus emelte, csupán tündér. Ha egy mágus akarja megtörni, semmit sem tehetek. De a szörnyeteghordák ellen bevált. Ők nem látnak át a fátyolon, ami a völgyet takarja.

Derna már értette, miért néztek elragadtatott arcára oly értetlenül katonái: ők nem látták a völgy érintetlen szépségét, nem rendelkeztek azzal, amivel ő. Aztán megkérdezte Idroktól, mégis miért maradt itt, mit csinál itt. Ő pedig elmondta, hogy mindig itt élt, és amikor meghallotta, hogy háború lesz, is itt maradt. Festett tovább, hisz festő volt. Szerencséjére, miután a völgy kiürült, tündérének, Osecuónak volt annyi ereje, hogy védőburkát föléjük vonja. Ő pedig azóta is békében él, és fest tovább. Mesélt Osecuóról is, aki megtanította őt erre a közönyre, a kicsi Osecuóról, a légies tündérlányról, a múzsájáról:

– Még gyerekkoromban ismertem meg. Mindig körülöttem kószált, mindig velem volt. Ritka az, hogy egy ember lássa őket, tündéreket. De közöttünk valamiféle kapcsolat volt. Szépsége olyan megindító volt, hogy úgy hittem, a Világnak is vége lenne nélküle. Meg akartam tartani valahogyan: így kezdem festeni. A képeim különösek voltak, mint egy álom. Így mondták az emberek, akik akkortól biztosra vették a gyanújukat: bolond vagyok. Amikor felnőttem, távolabb költöztem a falutól, és folytattam a festést. Ha épp nem az én gyönyörűségemet festem, akkor ezt a völgyet.

– De – szolt közbe Derna – közben háború van. Ez téged nem érdekel? Nincsenek szeretteid? Nem féltesz senkit? Magad sem félsz?

– Nem. Senkim sincs, én pedig még élek. Ha valahogy bejutnának ide, ha megölnének – sajnálnám elhagyni a Világot. De mit tehetnék ellene? Harcolhatnék, de az ugyanúgy megölhet. Ha nem a testemet, hát a lelkemet.

– De... De a Világ! Meghal körülöttem a Világ.

– Meghal? Meglehet. Vagy csupán sérül, és majd rendbe jön. Te talán a jövőbe látsz? Én nem látom, csak a képeimen festett tájat és a tündéremet. Ő tanított rá, hogy az élet nem az enyém, hogy rendelkezem vele. Én csak leélhetem, nem irányíthatom.

– De hát hogyan élhetsz így?! – kiáltotta Derna értetlen haraggal. – Hogyan nézheted tétlenül, ami körülöttem folyik?!

– Talán az a jó, amit te teszel? – nézett a szemébe Idrok, majd kezébe fogta a kezét. – A vértől kérges arcod, kezed? Már nem is érzed az idegen vért magadon, ugye?

Derna értetlenül meredt a kezére. Arról valóban szárazzá alvadt vér pergett Idrok finom ujjai közé. Hirtelen az arcbőre is feszülni kezdett a rá tapadt vér alatt. Kinek a vére ez? Mikor került rá? Nem tudott szólni. Szolt helyette Idrok, elszántan, de indulat nélkül, ahogy addig:

– Én nem fogok így élni. Inkább nem élek, ahogyan én akarok. De sosem leszek olyan, mint te.

Derna kábultan kihúzta a kezét a festő ujjai közül. Hátat fordított neki, és szó nélkül elhagyta a völgyét. Sokáig nem tért magához a találkozás után. Nem hagyta nyugodni a gondolat: talán neki van igaza. Talán mindenkinek ezt kéne tenni. Elrejtőzni, becsukni a szemét és fülét mindenre, kizárni a háborút. De lehet-e? Kizárhatja-e magából? Elrejtőzhet-e előle? A kérdés kínozta, és soká nem hagyott nyugtot. Csak a háború legvégén, végső, mérhetetlen fásultságában talált rá választ. Vagy legalábbis úgy érezte, megtalálta. És ez így hangzott: igen, ezt kellett volna tenni. Idroknak van igaza.

De közben azt is tudta, hogy Idrokot alig valamivel az ő távozta után egy másik mágus is felfedezte. És ő nem volt könnyörületes. Lerombolta a völgyet óvó burkot, és katonái földig rombolták azt. Idrok szörnyű halált halt. Álom-mélyi képei darabokra szakadtak, lángokká váltak, egytől egyig semmivé lettek. A kecses, törékeny kis tündérlány pedig, a szépséges Osecuo egyszerűen továbbállt. Talán őrizte a gyászt a szívében. De a fiút, akinek ő tanította, hogy engedje az életet a maga útján haladni, hogy ne szóljon a sors dolgába, ez már meg nem menthette.

Alkonyfény

Alkonyatkor a város megszépült. Amúgy sem volt csúf hely. De aki hajlandó volt észrevenni a közeledő éj változatos fényeit, azt mindig elkápráztatták, ahogy különös gyengédséggel élővé, valóban széppé olvasztották a „nem csúfat”.

Az alkonyban kifelé tekintő, sötét hajú lányon látszott: nehezen áll már hosszú ideig, elnehezült hasa hamar elfárasztja vékony lábait, de nem bírt ellenállni a varázsos fények csáberejének. Amikor ennek a fényjátéknak a hangulatával feküdt le, mindig szép, ringató álmok kényeztették. Nem ért a szívéhez a félelem, a magány. És álmai ugyanolyan tündéri fényekből, árnyalatokból szövődtek, mint az est maga. Béke költözött a szívébe ezektől a pillanatoktól, ha csak egy-egy éjszakára is.

Ezen az estén a varázs nem működött. A lány minden erőfeszítése ellenére csak vakon meredt kifelé. Nem tudott feloldódni a szépségben. Növekvő gyermekére gondolt, az apjára, és arra, aki az apja lehetett volna. Nagyon örült a babának, a két férfi közül viszont egyiket sem tudta már magához tartozónak érezni. Szokatlan volt, hogy ez a gondolat nem fájt.

Örült, hogy keze alá simuló hasa máris olyan szokatlanul terebélyes, biztosítva őt valóságosságáról. Türelmetlenséget érzett, szerette volna végre érinteni a babát, akivel csak a saját testének védő falán át érintkezhetett eddig. Ez a türelmetlenség azonban nem gátolta abban, hogy terheességének minden pillanatát, még azokat is, amelyek nyűgöt jelentettek, ne élvezze maradéktalanul.

Lassan elcsitult benne a szorongató nyugtalanság, a kicsi csendes úszkálása észrevétlenül tovalebegtette a sötét felhőket. Érezte, hogy nem eshet baja, amíg ez a csöppség benne él. Mintha valami burokból feküdt volna maga is, olyan burokból, amely minden rosszat kívül rekeszt.

Már elérte a lelkét a naplemente is, szépsége mégiscsak megtalálta az utat hozzá. Elmosolyodott.

És ekkor, a béke pillanatában, amikor végre elfogadta magányát, nyílt az ajtó, és Ő belépett. A lány szája kiszáradt, toroka elszorult. Nem kellett megfordulnia, hogy tudja, Ő az, nem lehet más. Dermedt testében részegen, páni rémülettől és boldog örömtől meglóduló szíve biztosan jelezte, hogy nem felejtett, bármikor, bármennyi idő múlva is felismerte volna a szeretett lépteiket. A múlt már nem emlék volt. Máris elmúlt a nehezen kivárt közöny, és a lány nem akart megfordulni.

Agya buta örömmel visszhangozta: „Ő az!”, s közben egész lelke azt kívánta, bár tévedne. Hirtelen megbánta azt a néhány ostoba bosszú-hetet, de már nem tudta elrejteni az eredményét. Hasán feledett keze alatt a titkot rejtő, feszülő nyugalom ezúttal nem nyugtatta meg őt is. Hirtelen, először, amióta tudott a létezéséről, szenvedélyesen gyűlölte a gyermeket, akit addig ismeretlenül, látatlanul úgy szeretett, akit annyira vágyott már a karjába venni, akihez beszélt magányában – mert megakadályozta, hogy megforduljon és a férfi nyakába vesse magát, miként szerette volna. Hidegen, élesen érezte, hogy bármit megtenne, csak az a gyerek eltűnjön belőle, mielőtt Ő észreveszi, hogy megfordulhasson, megölelhessen, szerethessen változatlanul.

Nem tett semmit, nem moccan. Várt, hátha elmúlik az egész, talán elmúlik.

A kicsi maradt, a férfi várt. A lány fejében kétségbeesett gondolatok kergetőztek – „Miért jön most már, amikor olyan fájón késő?!” – szemében maró könnycseppek küzdöttek a kicsordulásért.

Végül mégis megfordult, igyekezően elrejteni örömét, bánatát. A férfi ott állt, valóban ő volt, és mosolygott. Szívdobogtató mosolyától a lány megremegett. Ahogy az arcáról az a forró tekintet lefelé indult, ő úgy érezte, égeti a testét.

A kávészín szemek egy pillanatnyi megtorpanás után szinte végigsimítottak a gömbölyded, középujt kissé kihegyesedő pocakon. A lány megzavarodott. Nem erre számított. Még élesen emlékezett a férfi távozása előtti estére, amikor bálványa önmagát döntötte romba, miután ő ragyogva közölte vele, – bár akkor még elhamarkodottan – hogy esetleg babája lesz.

De most a férfi láthatóan örült. A fiatal lány szájszéle megremegett.

Örömét hamar elnyomta a felismerés, hogy a férfi magáénak hiszi a kicsit. És hirtelen a csalódás, döbrent öröm helyébe mindent betöltő harag lépett. Nem látta a férfit több mint hét hónapja. Elfelelte végre. És most csak megjelent, ő pedig... Hogy gyűlölhette a gyereket miatta, akár csak egy pillanatig is?! Keménység költözött a szívébe, ha szilárdultában még kissé ingatag volt is.

A férfikéz a dudori pocak felé emelkedett, hogy megérintse. A lány hátralépett, egészen az ablakig. Nem akarta az érintést. Ekkor a férfi beszélni kezdett, üresen kopogó szavakat hullatott elé, de ő nem akarta őket. Nem felelt. De a szavaknál is egyértelműbb közlést hordozott, amikor az ismerős, hullámzó mozgást érezve, ösztönösen felemelte a kezét. Ahogy a férfitől megtagadott mozdulattal a hasára simította a tenyerét, öntudatlanul elzárta a kettőjük közti utat. A szavak áradata megszakadt.

A lány érezte mozdulata hatását, mégsem engedte le a kezét, amelyre a férfi mereven bámult, egész pontosan a gyűrűre, ami rég nem volt már ott. Egymásra néztek, a lány látta, hogy a férfi mást várt. Ő is. Szerette volna, ha a férfi átöleli, mint álmaiban. De amikor az kétségeit, indulatait legyőzve megtette, ő nem érzett semmit. Egy kis idő után, mintha mégis... a keménysége hiába küzdött, ő mindent félresöpörve, önmagát is legyőzve átkarolta a rég hiányolt, szeretett férfi nyakát. Szerette, nagyon szerette, nem akart semmit, csak így maradni, sokáig, míg minden elrendeződik.

A férfi azonban eltolta magától, szólni akart. A lány nem akarta hallani, de nem tudott mit mondani, hogy elhallgattassa. Leejtette a karját. Csüggedten, megadóan hallgatott. A férfi pedig arról beszélt, hogy minden rendben lesz, és nagyon örül a babának.

A lány kis híján elsírta magát végre. Ehelyett ellépett a férfi mellett, mert az már túl közel volt. Ő utána fordult, és folytatta. Arról beszélt, nemsoká megszületik a gyermekük...

A lány újra átélte az elmúlt hét hónapot, amikor az a növekvő dombocska töltötte ki a napjait, amikor csak az akadályozta meg, hogy az önsajnálát teljesen elborítsa, amikor az az ismeretlen kis „ő” volt a jövő, és nagyon szégyellte előbbi gyűlöletét. Halkan, élesen a férfi szavába vágott:

– Ő csak az enyém.

Ez hidegen hangozott, és elutasítóan. Nem ezt akarta mondani. Tudta, hogy a férfi azt fogja mondani, hogy ő az apja, az övé is. Amikor kimondta, már nem volt visszaút. Ha az övé lehetne! Miért nem az övé?!

Lassan felé fordulva a lány alig észrevehető, de elszántan határozott fejmozdulattal értésére adta: téved. Nézte a szemét, a benne váltakozó dühöt, szomorúságot, ahogy a férfi küzdött magával, majd szó nélkül elment.

A lányban felötlött, hogy az egész rettenetes, kínzó jelenet alatt csak egyszer szólalt meg. Egyetlen mondat is elég? Elmondhatott volna mindent, hogy szereti a férfit, és hogy egy ideig mégis engedte, hogy valaki más szeresse őt, mert a férfi nem volt sehol, és mert ő nélküle nem tudta magát sem szeretni. De nem mondott semmit, csak állt. A férfi pedig elment, megint. Örökre. A lány válla megroskadt.

Aztán a baba ismét mozdult. Két hónap, és végre a karjába veheti. Már csak két hónap.

Leves

Zsolt általában nem számított sok öröme, amikor munkába indult. Így volt ezzel aznap is, amelyről még nem tudta, hogy az utolsó lesz szakácsként eltöltött napjai sorában. Ez is csak olyan örömtelen, nehéz napnak ígérkezett a sivár üzemi konyhán, mint a többi, amelyen fáradtan, kedvetlenül bebaktat a munkahelyére, és megpróbálja valahogy kibírni estig. De aznap mégis kellemes meglepetés érte.

Paradicsom- és csontleves, illetve bécsi szelet és rakott kel volt a tervezett választék. Hétfő lévén csak egyféle desszertet kínáltak, somlói galuskát. Zsolt tíz éve főzött, ebből nyolcat töltött a mostanihoz hasonló helyeken. Ugyanazokat az unalmas ételeket főzte egyre és egyre, ugyanolyan hatalmas, dísztelen kondérokot kavargatott időtlen idők óta. Az olcsó alapanyagok csendes körforgása közt teltek a napjai, ugyanaz a vigasztalan, savanyú hagymaszag ette magát nap mint nap a bőrébe, és már nem is próbálta meg kiáztatni belőle a zsíros gőzök lerakódását. Minden reggel a házipálinka volt, ami segített elviselni a gondolatot, hogy ma sem változik semmi. Irtózott a jobbra munkásoknak felszolgált egyszerű, egyhangú ételek egyformaságától. Napközben még egy-egy lopott korty aztán nagy nehezen eltaszigálta a nap végéig, amikor hazamehetett, hogy végre istenigazából leihassa és álló éjjel bitangul sajnálhassa magát.

Azon a bizonyos napon azonban nem a sötét és visszataszítóan hideg konyha várta. Mindig ő érkezett elsőnek, erre kínosan ügyelt. Lassan felkapcsolgatta a szemfájdító neonokat, megnézte az aznapi menüt, és kigondolta, milyen sorrendben tegye oda őket főni. Közben még ivott egy kortyot, és már el is kezdtek szállingózni a konyhalányok, mosogatók. De aznap a neonok már égtek, és a fűtetlen helyiségbe az egyik gázláng már kellemes meleget varázsolt. Zsolt arcán ritka vendég volt a mosoly, de ahogy akkor meglátta a nagy lábást a tűzön, ami hagyományosan a leveseknek volt fenntartva, önkéntelenül felderült a képe.

Elgondolkodott, ki lehetett olyan ügyes és kedves, hogy előre feltette a levest. Rögtön az apró termetű kis cigánylányra, Zsuzsira gondolt. Négy hete vette fel az egyik csinos, akaratos konyhalány helyére, akinek távolodó hátát gyűlölettel nézte, mert az jobb helyet talált, és nemsokára biztosan még jobbat, és hamarosan már a közelébe sem kell majd mennie a súlyos szagoktól terhes konyháknak. Zsuzsi volt az egyetlen jelentkező, és Zsolt elég nehezen szánta rá magát, hogy felvegye. Semmilyen kisebbség tagjait nem látta szívesen a konyhájában. Azzal szokott érvelni, hogy nem ért szót a más kultúrában felnőtt emberekkel, és neki munka közben nyugalomra van szüksége. Ez persze csak kifogás volt. Az „echte” magyarokkal semmivel nem volt könnyebb kijönni, és különben is, ő már rég megfőzött bármit akkor is, ha merevrészeg volt, és amúgy azt sem tudta, hol van. Egyformán sótlan, íztelen volt a főztje így is, úgy is. De valamiért ez volt a mániája.

Másrésről viszont, amíg nem töltötte be Kati helyét, a többieknek kellett az ő feladatait is elvégezni, így a munka lassabban haladt. Már másfél hete kellett minden este fél órával tovább maradniuk, és Zsoltnak ez a kis többlet végtelennek tűnt. Más pedig nem akadt, csak ez a kis Zsuzsi. Zsolt mégsem tudta magát meggyőzni. A lány nagyon kicsi volt, és semmilyen tapasztalattal nem rendelkezett. Nem mintha a hagymapucolás egyetemi végzettséget igényelne. Csak hát elég szurtos is volt ez a Zsuzsi. A szaga sem volt valami jó. Zsolt sejtette, hogy a többiek sem lesznek elragadtatva, ha vele kell dolgozniuk, magáról nem is beszélve. Már épp el akarta küldeni, lesz, ami lesz, amikor véletlenül találkozott a tekintetük.

Zsuzsi roppant alázatosan bámult fel az ő nagydarab alkatára, és egyre jobban elpirult. Zsolt hirtelen rájött, hogy a lány roppant zavarban van a koszosága miatt. Megsajnálta, mint valami kóbor macskát. Megkérdezte, van-e hol laknia, mert ő nem

vehet fel hajléktalant. A lány a szégyentől alig hallható hangon azt felelte, van egy kis szobája. Ő meg arra gondolt, talán csak nem volt ideje megfürödni. Ki tudja, milyen munkát végzett eddig. Végül kelleetlenül adott neki egy lehetőséget. Zsuzsi végtelenül hálásnak mutatkozott ezért.

Ami azt illeti, nagyszerűen bevált. Munkabíró volt és szorgalmas. Nem panaszkodott, igazából nem is beszélt túl sokat. Az első szóra ugrott, készségesen elvégezte még azt is, amit a lustább kiségitők lőcsöltek rá. Mindig ott volt még, amikor Zsolt hazament, és utána ő érkezett elsőnek reggel. Nem alkudozott több pénzért, megelégedett azzal a kevéssel, amit kapott, meg a napi két étkezéssel, és sosem hiányzott. Ráadásul úgy tűnt, az első nap tényleg csak valami szerencsétlen véletlen volt, mert az elmúlt egy hónapban Zsolt sosem látta többé piszkosan. A ruhája is tiszta volt, bár összesen két garnitúrát váltogatott. Zsolt végül is elégedett volt vele, és amúgy is jólesően melengette a tudat, hogy jól tett a lánnyal. Mert hát ő végső soron jó ember.

Eme tapasztalatok alapján meg volt hát győződve róla, bár nem értette, hogy jutott be előtte a konyhába a lány, hogy senki más keze nem lehet a dologban, csak Zsuzsié, amiben egyébként igaza is volt. Ugyan nem kedvelte, ha belepiszkáltak a munkájába, de arra gondolt, hogy így egy kicsit előbb elkészülnek majd aznap, és talán hazamehet tíz perccel előbb. Hálásan gondolt a lánnyra, bár, hogy el ne kapassa, már előre fogalmazgatta az enyhe feddés szövegét, amiért itthagya a levest, míg ki tudja, hol kóborog. Közben odalépett a tűzhelyhez, hogy felnyitva az edény tetejét ellenőrizze, megfelelően fűszerez-e ez a kis csitri. Az orrfacsaró szag azt jelezte, hogy nem.

Zsuzsi egyébként valóban felelőtlen volt. Előző este is szokásosan tovább maradt, mint Zsolt, és mindent épp úgy csinált, mint négy hete minden nap. Elköszönt csendben mindenkitől, aztán elbújt az ebédlőben, míg mindenki hazament. Aztán visszasurrant a konyhába, feltett a legnagyobb lábasban vizet, és nekikészült, hogy megfürödjön benne. Általában öt perc alatt végzett, aztán gondosan elmosta a lábast, nehogy valaki rájöjjön, hogy fürdőszoba nélküli szobája helyett itt tisztálkodik, kimászott a tűzhelyek feletti kis ablakon, és hazament. Ezen az estén azonban ahogy elhelyezkedett a szokott magzati pózban az edényben, a fedél egy szerencsétlen mozdulatot követően lecsapódott.

Zsuzsi a fejét ért ütéstől egy pillanatra megszedült, és belecsúszott a forró vízbe homlokig. Ahogy azonban a folyadék elárasztotta az orrlyukait, magához tért, és prüszkölve, halkan szitkozódva feljebb emelte a fejét. Kábán felnyúlt a sötétben, hogy felnyomja a fedőt, ehhez azonban el kellett volna fordítania az automatikusan bekattant zárat – az edény külső falán.

A lány tudta, hogy másnap reggelig senki nem fog erre járni. Azonnal megértette, hogy ha valami csoda folytán a zár olyan véletlenül, ahogy becsukódott, ki nem nyílik, ott fogják megtalálni reggel, és azonnal elbocsátják, pedig szeretett itt dolgozni. Végül majd örülhet, ha legalább a rendőrséget rá nem hívják. Talpraesett lány volt, nem kezdett keseregni, és növekvő ijedelmét is hatékonyan fékezte. Arra gondolt, hogy meg kell próbálnia addig lökődni az edényt, míg azzal együtt le nem esik a gáztól a földre. Gyakorlatilag semmi esélye nem volt a sikerre, mivel ezeket a hatalmas edényeket nem lehet elmozdítani a helyükről. Zsuzsi is tudta, hogy alatta a fém a tűzhelyhez van hegesztve, de más ötlet nem kínálkozott. Neki is gyürkőzött a dolognak, de hiába. Még ha nem lett volna rögzítve, Zsuzsi akkor sem tudott volna a maga harmincnyolc kilójával a szűk helyen elég lendületet venni, hogy továbblökje. A lábas a vízzel együtt talán még nehezebb is volt, mint ő. Képtelenség volt kijutni belőle. Zsuzsi pánikba esett.

Még vagy tíz percig lökdöste az edény falát. Kétségbeesésében már azt sem tudta, merre van előre, és maga ellen dolgozott volna akkor is, ha akad reménye, ahogy hol erre, hol arra taszigálta a teljesen sötét csapdát. A fém egyre forróbb lett, égette a kezét, a talpát, és a víz is kezdett fenyegetően bugyogni. Egyre több égető gőz töltötte meg a kevéske levegőt, és Zsuzsinak már nem maradt ereje tovább próbálkozni. Kaparta a lábas hátborsóztatóan csikorgó peremét, ütögette a fedelet, de hiába. Mindenütt égett, hólyagosodott a bőre, nem tudott lélegezni, és a szeme, úgy érezte, menten kipattan az üregéből. Kapált a lábaival, hogy ne érjen az edény tüzes aljához, de hiába. Ahogy egyre összébb csúszott, a háta, a fenéke is a falhoz szorult, és elviselhetetlenül fáj. Kiabálni akart, de alig jött ki hang a torkán. Különben sem volt, aki meghallhatta volna, hacsak nem az étkezde éjjeliőre, a Néró kutya az udvaron, aki azonban nemigen törődött semmivel, csak a napi maradékadaggal, amit elmentében Zsolt dobott oda neki esténként.

A csendes gázlángon reggelre Zsuzsi megfőtt, és a csontjairól lassan kezdett leválni a hús. Amikor Zsolt belenézett az edénybe, rögtön hátratántorodott a kicsapó rengeteg sűrű, förtelmesen tömény, édeskés szagú gőztől. Hátraestében épp csak a zavaros lé színén úszó vastag szálú, sűrű fekete haját látta, meg az egyik puffedt, elformátlanodott kezet, és már csuklott is össze, mint a bicska, egyetlen hörrenéssel szorult ki a levegő a tüdejéből. Amikor néhány perc múlva két mosogató megérkezett, még mindig a padlón feküdt, és görcsösen öklendezett.

Mesébe szeretett lány

Volt egy park a város szívében, amely különbözött a többitől. Nem a zöldellő, életörömtől duzzadó, tavaszi széllel fésülködő fák tették mássá, nem is az alattuk sétálgató szerelmesek, költők, kutyasétáltatók. Valami másért volt ez a park egészen egyedi: a fák között, egy pici tisztáson kecses lábú, vidáman piros padok álltak körül egy szökőkutat.

A közepén életnagyságú, meleg fényű szürke kőből faragott „Virágáruslány” állt. Sudár, fiatal alakján túl szűk, túl rövid ruha feszengett, összecsomózott, csupa folt és szakadás kötényt fél kézzel fogta fel. Kendője alól kicsúszott néhány lágy, puha hajtincs. Karján kis kosárka függött, térdtől fedetlen, karcsú lábai mellett pedig egy másik állt. A látványt mérhetetlen sok, nagy műgonddal kidolgozott virág egészítette ki. Virágok a kötényben és a kosarakban, a lány két kezében, a lábai előtt. A kút körüli lámpák puha fénye körülölelte a vízsugarak közt álló lányt, sárgás fényük megszínesítette a cseppekké porladó vizet. A kisebb-nagyobb, erősülő-gyengülő sugarak a csokrok közül törtek elő. A lehulló, szivárványt szikrázó cseppek a lány virágaira, megviselt ruhájára, keskeny kezére, hajára, arcára estek. Arcára, amely ettől mindig könnyesnek látszott.

A szökőkút előtt, a kőlánnyal szemközt egy eleven lány ült egy padon. Gyakran járt ide. Néha olvasgatott, verseket írogatott, de többnyire csak ült és nézte a szobrot. Azon az estén is mélyen elmerült a bámulásában. Folyton visszatért a szomorkás, eleven archoz. A lány szemöldöke egyenes volt, vékony, alatta hatalmas, élő szempár; orra apró, csinos, a szája finom, telt, büszke. A padon ülő lány, valahányszor a kőszobor szemébe nézett, elevenné színezte őt. Az étellel teli szempárból áradó érzelmek, vágyak és gondolatok eltüntették a kő hidegét és szürkességét.

A szempár maga volt, ami elsőül színt kapott: tompa fényű, mélyén csillogást rejtő folyóözet. Aztán előtűnt haja puha barnája, bőre sápadt fénye, simasága. Láthatóvá lett ajkai halvány pírja, szemöldöke lehelt-halvány barnasága, szempillái mély feketesége. Végül a ruhái is megéledtek: kendője patyolatfehér volt, ruhája fakó halványkék, köténye fáradt szürke.

És a színekkel együtt a lány valahogyan maga is élővé lett, egyénisége sugárzott róla, valóságos lett. Az eleven lány pedig lassan engedett az ötletének, bár az elég furcsa volt. Kilépett a cipőjéből, szoknyáját összekötötte a combján. A vízbe lépett. Bénítóan hideg volt, ő mégsem hátrált meg. Közelebb ment. Hamar rájött, felesleges volt az óvatosság, hisz a záporozó cseppek alatt úgyszólván tetőtől talpig átmedvesedett.

De odaért, már egészen a lány előtt állt, felpillantva rá az arcát nézte. Aztán fellépett a talapzatára, megfogta kötényt tartó kezét. Megérintette virágait, haját. Finoman végighúzta az ujjait a homlokán, haján, hogy érezze, eleven-e. Az arcát érintette. Mélyzöld, szégyenlősen szomorú szemébe nézett, érezte az érzéseit, gondolataik közösek voltak. Nem is szobor volt már, hanem élő, érző, kővé dermedt lány, egy meséből, egy álomból talán.

A lány még közelebb lépett, rátaposva egy, a szobor-lánnyal együtt kővé fagyott virágra, és az felsértette a talpát, de ő nem törődött vele. Közelről meredt a szempárba, amely nem eresztette; megfogta a kőleány másik kezét is. Olyan reménytelenül hideg volt, de őt elsodorta a tenni akarás, nem engedte el, egyre jobban szorította az élettelenül hideg kezeket, hátha felmelegítheti, életre keltheti a lányt. Kétségbeesetten próbálta átadni melegét, a tekintetével kérlelte a lányt, hogy fogadja el.

Ki akarta szabadítani őt, életre hívni, és csak szorította a kezeit teljes erejéből. Tehetetlensége megőrizte. Érezte, hogy hamarosan kicsordulnak a könnyei. Ekkor egy apró vízcsepp a szobor szemére hullott. Végigfolyt az arcán. Az eleven lány

könnye folyt a kőarcon, hálásan, búcsúzóan. Ő lehunyta a szemét, hogy visszatartsa égő könnyeit. Összeszorított szemmel, zokogástól súlyos szívvel állt ott, sokáig.

Mikor kinyitotta a szemét, a lány, az élő, nem volt sehol. Csak egy kőszobor kezét szorongatta, vérző talppal, csuromvizesen, reszketően fázva, egy szökőkút közepén. Nevetségesen. Nézhetne bármeddig, a kőszobor nem lesz más, csak szobor, kőből.

Elengedte a nem élettől, csupán az ő kezétől melegedő kezeket, és kikecmergett a vízből. Lerogyott a padra. Csalódott volt, és ostobának érezte magát. Csöpögött, sírhatnékja volt.

Ekkor valaki megérintette a vállát. Ijedten összeresztette. A férfi megkérdezte, segíthet-e. Ő elgondolkodott. Rájött, az illető az ő vizes ruhájára céloz. Amelyben valóban úgy fest, mint aki segítségre szorul.

Kedvesen mosolyogva a férfi felé fordult. Szégyellte magát, de őszinte akart lenni. A férfinak olyan bizalomgerjesztő tekintete volt:

– Köszönöm, nem történt semmi baj. Csak egy pillanatra megbűvölt az a szobor. Bemásztam, hogy... nos, hogy... – hirtelen zavarba jött. Mégsem mondhatja, hogy azért ment oda, hogy...

– ...felélesse? – fejezte be helyette a férfi. A lány meglepetten nézett rá.

– Tulajdonképpen igen, erről volt szó. Tudom én, hogy ez...

– Nem, semmiképp sem ostobaság. Egyszer én is megpróbáltam. Annak a kis boszorkánynak nagy hatalma van.

– Maga is?! – a lány teljesen elhűlt. A férfi olyan normálisnak tűnt.

– Persze. Ez a lány nem olyan, mint más szobrok. Elevennek látszik. És miért kellene szégyellnie, hogy megpróbált hinni a csodákban?

A lány rámosolygott. A férfi leült. Beszélgetni kezdtek. A lány néha zavartan kicsavart némi vizet a szoknyájából, a hajából. A férfi mosolyogva figyelte, és eszébe jutott a hideg őszi éjjel, amikor ugyanígy, ugyanitt ült, dideregve, kiábrándultan meredve a még mindig kőből való lányra.

Hamarosan elbúcsúztak, de előbb megbeszéltek egy találkozást másnapra. A lány hazafelé tartva felpillantott a ragyogó Napra, és nem fázott már. Könnyed léptekkel sétált, vizionozta az öltözéke által kiváltott mosolyokat. Tervezgette, mit vesz fel másnap. Elképzelte a találkozást, a férfi mosolygós tekintetét.

Furcsa az élet. A lány nagyon boldog lett, a férfi és ő társak voltak már találkozásuk előtt, és az a ritka öröm érte őket, hogy egymásra találtak. Első találkozásukkor eldől, hogy nem fogják elengedni egymást, nem ijeszti őket az érzelmek, hosszú éveken át élnek majd egymás mellett, külön, szabad, boldog világban.

De, miközben ők boldogságra találtak a „Virágáruslány” mellett, ő, a más világból átcsúszott, szomorú lány ott állt továbbra is a parkban, hiába várva a szabadulásra. A lány, aki neki köszönhette boldog életét, gyakran kijárt hozzá, és nézte őt, szomorúan, sajnálva, hogy nem ő volt, aki segíthet neki.

Az a kis kőleány pedig olyan reménytelen vággyal tekintett az előtte megálló emberekre, hogy az néhányukat azután is arra készítette, hogy megpróbálják a lehetetlent. De egyikük sem hitt eléggé a mesék szépségében ahhoz, hogy ő kiszabadulhasson.

Egészen addig így ment ez, míg el nem jött egy hideg téli nap, amely hóval takarta be a lány sovány kis vállait, és amely elhozott elé egy fiatal fiút. Reas is azok közé tartozott, akiket azonnal elbűvölt a szobor. Csak véletlenül haladt el előtte, és nem állt szándékában hosszasan időzni ott. De nem tudott továbblépni. Meglátta a félrecsúszott hósapka alól kandikáló zöld szemeket, és a lábai nem mozdultak többé.

Nagy sokára tudott csak elindulni, de még akkor is vissza-visszanézett, és alig telt el egy nap, újra ott találta magát a bájos lány színe előtt. Ekkor megdühödött magára, hiszen mit mászkál ő egy kőszobor után?! Határozottan elfordult, és öles léptekkel

elindult haza. De két lépés után valami megállította. Talán megőrült? Mintha valaki szólította volna.

Ugyan már! Hiszen senki nem járt arra. Tán csak nem a szobor szól, gondolta gúnyosan. Mégis, fölényessége ellenére nehezebbre esett újra megindulni. Akarata ellenére visszanézett – és újra földbe gyökerezett a lába. A lány elmozdult.

Nem volt ez feltűnő mozdulat. Mindössze a kezét emelte fel. Mintha utána nyúlt volna, kérőn. Talán nem is mozdult meg. Hiszen ugyanolyan dermedten áll most is, mint eddig. Talán rosszul emlékszik, talán a lány eddig is így állt. De nem! Ekkor fedezte fel, hogy a mozdulattól, amellyel a lány elengedte addig két kézzel tartott kötényt, annak jobb sarka leereszkedett, és a sok virág kifordult belőle. A vízbe hullottak, ringatóztak. Igazi virágok voltak, színekkel, illattal, valódiak.

Reas nyelt egyet. És visszafordult egészen. Gyanakodva közelebb lépett. Ekkor a lány szeme megelevenedett. Valóban zölddé lett, nem csak Reas képzeletében. És egyenesen rá meredt. Könyörgőn.

A fiú csak egy pillanatig gondolt arra, mennyire valószínűtlen ez az egész, aztán már el is sodorta a lelkesedés. Hiszen itt csoda esett! Már vette is le a cipőjét, és gázolt bele a vízbe, ahogyan előtte sokan mások. Azonban ő kis híján azonnal visszafordult. A víz hihetetlenül hideg volt. Nem is értette, hogy működhet a szökőkút a borzongató téli napon.

Mégsem adta fel, vitte a hite, lendülete. Nem kevés jártassággal rendelkezett a mesék terén, hiszen nagyon szerette őket. Rögtön tudta hát, mi a teendő: egy csókkal kell felszabadítania a kővé bűvölt lányt rabsága alól. Összeszorított fogakkal gázolt az elevenné vált, ám máris deresre fagyott virágok között, a néhány lépésnyi, mégis szörnyű hosszúnak érzett úton.

Elérte a lányt. Felkapaszkodott mellé. Ekkor kezdett csak igazán fájni, ahogy kilépett a vízből, és kitette magát a metsző szél támadásainak. Úgy érezte, meg sem tartják remegő lábai. Nedves haja jégcsapsorként lógott a szemébe, hidegtől kicsordult könnye égette az arcát. Átfutott a fején, hogy talán óriási ostobaságot tett. Hiszen reménytelenül messze lakik, hogy fog hazaérni...? De már el is hessentette aggodalmaskodó gondolatait. Lepillantott a kőlánycára. Az pedig felnézett rá. Reas szíve megdobbant. Hiszen nem tévedett! Ez a lány belül él!

Türelmetlenül átölelte, és izgatottan az ajkára hajolt. Csókolta a vízcseppektől ázott kőszáját, lehunyt szeme mögött látta az eleven lányt, már érezte is ajkainak puhaságát, melegét, élő, hajlékony derekát, reszketését. Kinyitotta a szemét, hátrahajolva a lányra nevetett – és csaknem sírva fakadt a csalódástól. A lány továbbra is kőből volt.

Reas egy sóhaj erejéig lehajtotta a fejét, és ekkor meglátta az alattuk lebegő virágokat a szökőkút vizében: majd' mindegyik kőből volt újra, súlyosan süllyedtek le a víz alá. Egy-két bánatos szál volt már csak a felszínen. Reas megrémült: hibázott hát? Nem így kel életre a lány?

Hirtelen ráébredt, hogy már a remegéshez sincs ereje, annyira átfagyott. Időközben sötétedni kezdett, jégkarmú szél süvített át a fák között, és lassan újra hullani kezdtek a hatalmas, vattaszerű hópelyhek. Reas rádöbbsent, hogy soha többé nem megy haza. Talán gonosz szellem alkotta azt a szobrot... És ő itt fog megfagyni, a kőlánycával, aki magához csalogatta őt. Különös módon azonban ez a tény nem szomorította el.

Újra belenézett azokba a bűvöletes szemekbe, és végigsimított a barna tincseken. Aztán fáradtan leroskadt a lány lábaihoz. Lehunyta a szemét, és az ívelt csípőhöz támasztotta egyre nehezebbnek érzett fejét. Érezte, hogy a lány keze a hajára ereszkedik, végigsimít rajta, és ezt egyáltalán nem találta már különösnek. Fáradt mosollyal, ólomsúlyú pillákkal tette fel halk kérdését:

– Hogyan sikerülhetett volna?

Vidám nevetést hallott:

– Hiszen sikerült!

– Igazán? – kérdezte Reas, de már nem volt ereje felemelni a fejét, vagy kinyitni a szemét. A nyelve is valahogy furán, nehezen forgott, mintha részeg lenne. – Nagyon jó lenne, ha igaz volna. Ha nem csak képzelném...

Ekkor meghallotta a megmozduló lány ruhájának suhogását. Ez a hang valahogyan meggyőzte, hogy nem álmodik. A lány különben azért mozdult meg, hogy letegye a kosarát, végleg kifordítsa a kötényéből az utolsó szál vadvirágot is, és a dermedt fiú mellé ereszkedjen a talapzat szegélyére. A vállára húzta annak elcsigázott fejét, és ringatni kezdte.

– Tudod, nagyon hálás vagyok neked. Senki nem volt képes erre. Olyan régen várom, hogy valaki végre segítsen nekem.

– Hát mégis igazam volt, igaz? Tudtam, hogy a csók beválik – mondta akadozva Reas.

A lány azonban ismét felnevetett.

– A csók?! – kacagott. – Még hogy a csók! Hová gondolsz! Azt hiszed, ha ilyen egyszerű lett volna, maradtam volna ilyen soká kőszobor?

Reas kezdett semmit sem érteni. Ha nem a csók volt, akkor mégis mi? A lány azonban már meg is válaszolta kimondatlan kérdését:

– Te voltál az egyetlen, aki hajlandó volt velem tartani a mesémben. Nem csak hittél bennem, képes voltál elengedni az életedet, és rám bízni. Nem juthattam vissza egyedül. Csak veled...

Erre már Reas összeszedte magát, és felnyitotta a szemét. Először az őt ölelő lányt pillantotta meg, és már tudta is a nevét: Daluhra. A haja épp olyan fényes barna volt, mint képzelte, a szeme épp olyan vidáman csillogott. Eltűntek az ócska rongyok a testéről, helyettük ragyogó, tó-kék ruha ölelte karcsú alakját, és, ahogy Reas látni merete végre, megpillantotta a háta mögül előkandikáló, szikrázó napfényel játszó, hártyavékony szárnyakat is. Csupán pislogni tudott. Aztán mégis kierőltetett magából egy kérdést, vagy affélét:

– Te..., te...?! – nyögte.

– Igen – fejezte be helyette Daluhra. – Tündér vagyok. És most már te is! – mutatott a fiú hátán az övéhez hasonló szárnyakra.

Ezek után Reas körbenézett. Azt látta, hogy eltűnt körül a szökőkút, a téli park. Napfényes tóparton ült Daluhrával, a lábuk a vízbe lógott, amely meleg volt, nem, mint a szökőkút vize. Virágok úszkáltak rajta, élő virágok. Az egész táj körülöttük más volt. Mesei.

Nem sokáig kellett tudatlanul bámulnia a vidéket. Daluhra elmondta, hogy hol vannak: az ő meséjében. Azaz most már a kettejükében.

Elmondta azt is, hogyan került Reas világába. Yeram király tette őt kővé, a tündérek ura. Daluhra mindig szerette az embereket, és, mint minden tündér, manó és lidérc, ő is bármikor könnyedén átjuthatott a mesék és valóságok között, átjárókra, kapukra nem volt szüksége. Ki is használta ezt a lehetőséget, és naphosszat a valóságban kóborolt.

Leginkább a gyerekeket kedvelte, azokból is a kislányokat. Órákon át elnézte, ahogy elmélyülten játszanak, járnak tanulnak. És egészen odavolt, hogy láthassa, ahogy alszanak. Irigyelte az embereket, amiért ők készíthetnek fotókat, és nem kell elveszíteniük az olyan gyönyörű képeket, amelyeket ő látott az alvó kicsik fölé hajolva. Ezer meg ezer ilyen becses képet őrzött az emlékei között, de sosem volt biztos benne, sikerült-e igazán tisztán megőriznie őket.

Kedvenc játéka az álom volt. Szebbnél szebb dolgokat ölt ki, és az alvó gyerekek fülébe ülve addig suttogott róluk, míg a csöppségek megálmodták őket. Akkor hagyta, hogy ők folytassák az álmukat, és a párnájukra állva végtelen örömmel nézte, ahogy mosolyognak, orrukat, homlokukat ráncolják, hallgatta szuszogásukat.

Amikor a nap végén visszatért a tündérvilágba, és elaludt a kis faodúban, ahol lakott, mindig velük álmodott: alvó gyerekekkel.

A többi tündér nem igazán érdekelte. Sokan nem helyeselték a játékait, hosszas kirándulásait a valóságba. Veszélyesnek tartották. Ő azonban csak a vele egyívásúakkal törődött, a többi ember-függővel. Velük is csak annyira, amennyire egyezett szeretetük. Sosem gondolt arra, hogy férjhez menjen valamelyik délceg tündérhez. Nem akart tündérgyerekeket nevelni. Ő csak az emberek porontyait imádta, másnak nem maradt hely a szívében.

Csakhogy, ahogyan az már lenni szokott, a mesékben csakúgy, mint a való világban, Daluhra sem élhette le az életét anélkül, hogy szembe ne találkozott volna a sors által neki emelt buktatókkal.

Yeram király egyszer meglátta őt. Azon a napon Daluhra nem hagyta el a mesét. Olyan szép tavaszi nap volt, valahogyan nem volt kedve elmulasztani. Mámorosan, céltalanul repkedett az odújához közeli tó felett, élvezte a szárnyait simogató, illatos szelet. Azon járt az esze, hogy másnap majd erről a szélről suttog valamelyik alvó fülébe.

Ekkor látta meg őt Yeram. Magához intette, beszélgetni akart vele. Daluhra kelleetlenül engedelmeskedett, aztán ugyanígy kísérgette egész álló nap a birodalmát járó királyt, aki semmiképp sem akart lemondani a társaságáról. Első pillanatra csak valami szeszély miatt hívta magához a csinos tündérlányt, de aztán, látva ellenkezését, felébredt rossz természetű. Örömet lelte a lány fintoraiban, sóhajaiban.

Elrendelte hát, hogy Daluhra másnap is tartson vele, és azután is, meg azután is, amíg ő másképp nem dönt. A lány elsápadt. Egy nap sem volt ínyére, de azért ennyit még kibírt. Na de folyton a királlyal lenni! Hiszen akkor nem mehet át a valóság gyermekei közé!

Gondját megosztotta Yerammal. De nem ért célt. Ellenkezőleg, Yeram felcsattant:

– Még hogy emberek, valóság! Te tündér vagy, viselkedj is ahhoz méltón. Különbösen is túl sok időt töltesz emberek között. A valóság pedig végképp nem nekünk való. Felejtsd el!

Daluhra szóhoz sem jutott. Felfogta, hogy talán örökre elzárták kedves játékától. De hát mit tehetett? Beletörődő sóhajjal teljesítette Yeram parancsát.

Csakhogy a király nem érte be ennyivel. Mindenhová magával cipelte Daluhrát, és hamarosan azt kívánta, hogy legyen a felesége, legyen minden tündérek királynéja. Szegény lány ekkor már teljesen megomlott. Mit tehetne?

– Tudod, én próbáltam megértetni vele – magyarázta Reasnak. – De ő tudomást sem vett a kifogásaimról. Mondtam neki, hogy bennem nincs elég erő, nincs elég szeretet, hogy minden tündérnek jusson. De ő a fejemhez vágta, hogy arra bezzeg van erőm, hogy a számtalan embergyereket szeressem.

Fogalmam sem volt, mit tehetnék. Nem tudtam neki elmagyarázni, miért nem akarom a házasságot vele, miért érzem börtönnek az ő palotáját, miért akarom látni a gyerekeket. De csökönyös voltam, és nem voltam hajlandó hozzámenni. Azt mondta, ostoba vagyok, hiszen az egész birodalom az enyém lehetne, bármi, amit kívánok.

Erre azt mondtam neki, én csak azokat a bájos kislányokat akarom látni. Nekem nem kell a birodalom. Nem tudott meggyőzni. Ezért úgy döntött, ad nekem egy kis időt. Átvitt a valóságba, és emberré változtatott. Szegény lány lettem, virágáros. Azt akarta, hogy lássam, milyen sokat veszíthetek, ha nemet mondok neki. Hiszen megvolt a hatalma, hogy örökre elzárja előlem a visszautat. Azt mondta, magamra

hagy egy időre, láthatom a gyerekeket, és megtapasztalhatom, mennyire mások, mint képzeltem. Később majd visszatér, és ha elég szépen kérem, talán visszaenged a tündérek közé.

Milyen kevésbé ismerte a lelkeket! Sosem volt nagy király. Nem tudta, milyen örömet szerez azzal, amit velem tett. Folyton fáztam, és éhes voltam, olyasmiket éreztem, amit tündéreként soha. De ott lehettem, a valóságban! Nem árultam túl nagy odaadással a virágaimat, inkább elosztogattam a nagyját a gyerekeknek, és meséltem nekik a tündérekéről. Ha láttad volna őket! Egész nap ott ült némelyik mellettem a park szélén, ahol a virágaimmal állongtam, és hallgatták, amit mesélek.

És ez még mind semmi: hiszen érinthettem őket! Tündéreként nem tehettem, hiszen az én kezem forró az ő bőrüknek, az érintésem kín nekik. De, hogy ember lettem, megsimogathattam végre a hajukat, az ölembe vehettem őket.

Szerettem tündér lenni, és nem vágytam rá, hogy emberré legyek. De az érintés olyan hihetetlen volt! Reméltem, teljes szívemmel reméltem, hogy Yeram megfélekedzik rólam, és sosem jön el értem.

Csalódnom kellett. Körülbelül egy évvel később megjelent. Fölényes volt, gondolta, végleg megtört. Azt mondta, menjek hát hozzá, és ne kíváncsozzam többé a valóságba. Akkor újra tündér lehetek. De én nemet mondtam. Eszembe sem jutott, hogy még árthat nekem. Ránevettem, elmondtam, boldoggá tesz az emberek között élni, hiszen épp olyanok, amilyenek láttam őket tündéreként. Elmondtam, hogy igazán a legjobbat tette velem, amikor emberré tett.

Ezt talán nem kellett volna. Kiabált, teljesen kikelt magából. Azt mondta, kőből van a szívem. És máris kapott a szón: rám nézett azzal a gonoszkodó pillantásával, és közölte, majd most megláthatom, mennyit érnek az imádott embereim. Egy pillanat volt az egész, és máris éreztem, hogy nagyon fázom, dermednek meg a tagjaim. Lehunytam a szemem a kintől, és mikor kinyitottam, nem csukhattam le többé. Kővé lettem, ott álltam a szökőkút közepén, ahol te is láthattál.

Yeram a szemembe nevetett: Majd most meglátom... Ha ezek közt az ostobák közt egy sem lesz, aki velem jönne, sosem térhetek vissza többé a saját világomba. Majd most meglátom, milyen üresek és élettelenek. Nem lesz, aki hinne bennem.

Aztán otthagytam – sóhajtott egy utolsót Daluhra. – És én ott álltam vagy száz évig. Ez alatt sokan akartak hinni abban, amit megéreztek a közelemben. Emlékszem egy párra, akik előttem találtak egymásra. Mind a ketten megpróbálták feléleszteni. De nem értették ők sem, hogy nem nekem kell élednem, nekik kell halniuk, hogy együtt élhessünk.

Ez alatt sokat változtam. Már azt sem tudom, ugyanaz vagyok-e még. Eleinte folyton csak sírtam. Aztán már ez sem kellett. Néztem csak a körülöttem szaladgáló embereket, és nem éreztem semmit. Ez szörnyű volt. De, amikor valakinek a szemében megláttam, hogy lát engem, az még rosszabb volt. Olyankor úgy éreztem, darabokra török az a kőből lévő testem, ha nem szabadulhatok belőle rögtön. De hiába volt minden. Hiába – amíg te nem jöttél.

Így ért véget Daluhra története. Attól fogva Reas és ő együtt jártak a gyerekek álmait meglesni. A park látogatói pedig furcsállva nézegették a szökőkút szobrának furcsa változását. Az után az éjszaka után ugyanis a „Virágáruslány” többé nem volt egyedül. És nem is állt már olyan egyenesen. A talapzat peremén ült, egy fiú karolta. A lány pedig mosolygott.

Sokan, akik egyszer megpróbálták megébredszteni a szobrot, csalódottan sóhajtottak a változást észelve. Hát erre volt jó a hit?! Mind meg voltak győződve róla, ha eléggé akarták volna, a lány életre kel. Erre azt látták, hogy valakinek elég volt a hite – és ő is a kőlánnyhoz nyűgöztetett.

Csak az igazán okos szívűek értették, hogy a szobor többé nem fog senkit mesébe csábítani. Nem arról volt szó, hogy ketten váltak volna rabbá a valóságban. A kettős szobor már valóban csupán szobor volt, emléke egy mesébe álmódott párnak. De ugyan ki hitte volna ezt el nekik?

Az első hó meséje

Azon az éjen, amelyen ez a mese született bennem, hullott az első hó. Álltam a havazásban, bámultam a gyönyörű éjszakát. Tökéletesen elbűvölt a hirtelen tisztaság, amely körülöttem örvénylett.

Még senki nem mozdult, hogy megküzdjön a hóval, engedték, hogy szépen elfedjen mindent. Sehol egy lábnyom, sehol egy árnyék, sehol a szokásos szemét. Kell-e mondanom: a városban ritka az efféle öröm. De azon a bűvös éjszakán az apró, szúrós hópelyhek csak hullottak, jöttek végtelen tömegben, én meg álltam a házunk mögött, bámultam őket, és összébb húztam magamon a vékony kabátot. Nem öltöztem fel melegen, hiszen csak egy percre szaladtam ki.

De nem tudtam bemenni. Majd' megfagytam, mégis maradnom kellett, bámulni a lenyűgöző városi csodát. Elszédítettek a minden irányból kavargó pelyhek, már mást sem láttam, csak a sötét eget, a Holdat, a rengeteg havat. Lehunyhattam a szemem, már mögötte is havazott. A búbájoskodó pelyhek addig forogtak előttem, míg mesévé álltak össze.

Abban a téli mesében pedig nappal volt, szikrázó, hideg alkonyi napsütéssel kápráztató nappal. Kérlelhetetlen szépséggel hullott az első hó, ott is. Az ég mind megdermesztette, a világra szórta csillagait. Ledobálta őket a felhős bársony-égről, ahol pedig hamarosan meg kellett volna jelenniük. Körülöttem hullámoztak, zuhogtak, de én nem én voltam.

Bújt a ragyogó Nap, takarni próbálta szégyen-vörösen lángoló arcát. Ő tudta, hogy közelít a sötét, de nem tett ellene. Szél kavarta a jégcsillagokat, kabát alá, bőr alá bűvó, karmolósan hideg szél. A Nap már-már teljesen eltűnt az égről. Kialudt a csillámos pelyhek szikrája; kialudt a Szépség is.

A reszkető reményt lassan elemésztette a rejtekéből kiemelkedő, hatalmas éjszaka. Valami ijedség verdesett bennem: Ez a vég? Az égen nem maradt csillag, mind kés-élesen vágott mélyen érző húsunkba, sötét lett, szurokfelete sötét, melyet nem derített a kísértetiesen fehérlő hórengeteg sem. Nem volt, csak hideg hó és fagyott sötét. És mi voltunk, ő és én.

„Ő” a kedvesem volt, nemrég, de az az idő elmúlt már. És most itt találkoztunk, ebben a reménytelen ridegségben, fagylaló télben. Az elmúlt nyáron még nem néztünk egymásra ilyen ijedten, idegenül. Akkor csodálattal bámultuk egymást, elbűvölt minket a szépségünk. Fiatalság és szépség, ez éltetett minket, szerelmesek voltunk – egymásba, magunkba, oly mindegy. Szépséges volt, éltetően gyönyörű. Hogyan is lehetett vége?!

Elmúlt a nyár, de mi nem múltunk el egymás mellől. Az ősz még szebb volt talán, szelídültek vad játékaink, igazán szerettünk, már-már imádtunk. Minden perc hozzátett még valamit a csodához, nem is hittük, ami történt velünk. Hogyan is engedhettük elmúlni?!

Előttem állt, mégis olyan messze! Őt nézve kicsordult a könnyem, meglepve éreztem. Forró volt, valahogyan vigasztaló, de már le is hullott, és nyomában mintha penge hasított volna az arcomba, a hideg belém mart. Láttam, az ő szeme is fátyolos, hiszen ő sem így akarta...

De késő volt. Megfagyott a világ. A szíveink, könnyeink is hűltek. Beszélnem kellett volna, elmondanom mindent. Mégsem tudtam szólani. Álltunk ott, és én csak bámultam őt, úgy, és másképp, mint a messzi nyáron. Végül mégis kipréltem magamból a szavakat, és tudtam, ő ért engem. De nem felelt. Csak én folytattam, már azt sem tudva, hall-e engem:

Annyira fáj a sötét! Nem látlak, csak itt érezhetlek belül, égő jég szívemben. Igen, érzem lehuny szemed. Ismerlek, hát nem tudod?! Részed vagyok! Énbennem

zokog reménységed fájdalma! Fogd meg a kezem... Ne. Mégse. Hideg mindkettő. Megdermedek.

Lesütöttem a szemem, nem viseltem el a szemében a viszont-fájdást. Felesleges volt, hiszen nem is láttam igazán, csak belül, és ezen nem segíthetett, ha lehunyom a szemem.

Mindeközben az éjszaka változott. Elállt a havazás. A szavam is elakadt. Nem hallottam még a lélegzetünket sem. Ez a némaság... halál? De legalább ismét láttam Őt. Épp úgy nézett, ahogyan képzeltem.

Ekkor megcsillant a hó, áldott fényével kilépett rejtekéből a Nap. Egész éjjel itt álltunk, egymás szemébe kövült tekintettel?! De az agyam valahogy nem akart megdöbbsenni ezen. Már nem úgy járt, mint addig. Hiszen a látvány hihetetlen volt, nem állhattam szótlantul:

Nyisd ki a szemed, nézd! Gyönyörű hajnal...

Valóban az volt. Áhítatos csendben lábujjhegyen állt körülöttünk a világ. A Nap sem pirult már: a szenny eltűnt. A világot gyengéd-súlyos lepel fedte. Tiszta volt! Hótiszta szépség...

Nézz rám – mi is tiszták lettünk. Ölelj át! Olyan közel vagy...

De már tudtam is, hiába kerekedik felül a szemem megnémult számon, hiába mond a tekintetem bármit. Ő mindent értett, de hiába, késő volt már. Azért csak tovább mondták a szemeim:

Milyen kár; megfagyott a szívünk. Embertelen ez a hideg makulátlanság. Sírni sem tudok; elveszett a könnyek forrósága. Milyen különös!

Nem törődtem veled, hogy hiába a tűz, amely hirtelen elöntött. Akartam, hogy újra úgy legyen minden, mint akkor, milyen régen már!

Gyere közel, kérlek. Melegíts, olvassz fel! Újra élni akarok! Gyere közel! Indulj, jövök én is. Ölelj! Ha elérnél, felolvadhatnánk. Minden felolvadna; ígérem, így lesz, csak gyere! Újra élne fertőzött, mocskosan gyönyörű világunk. Gyere, kérlek – nem jöhetsz, tudom. Gyere. Ha megfogtad volna hűlő kezem... Nem számít, hogy nem lehet, gyere mégis, érints, élessz fel, ölelj! Jövök én is; nem érhetsz el, nem számít, gyere. Gyere!

Eldőltünk, eltörtünk. Lassúnak éreztem mindent. Csak egy pillanat lehetett, biztosan így volt. De nekem úgy tűnt, lelassult minden, láttam, ahogyan Ő felém dőlt, és máris dőltem én is, hiszen másként nem érhattük el már egymást. Végtelen lassan közeledett, de itt volt már, itt, egész közel... Puha volt a pusztítónak várt ütközés, gyengéd.

Millió darabra szakadtam, ahogyan Ő is, napfényt szikrázó hópelyhekké porladtam – szegény jégszobor. Nem is fájt... Felkapott minket a szél – forogtunk. Elkeveredtünk a sok szúrós-jeges pehellyel. Eltűntünk.

Emlékszel még? Emlékszel, éltünk, te meg én... Mindhalálig emberként.

Szomorkásan nyitottam fel a szemem. Már nagyon fáztam, be kellett mennem. De nehezen engedtem el a különös, éji mesét. Kinyújtottam a kezem, hogy végigsimítsak a hozzám bújó hópelyheken. Rájuk mosolyogtam, aztán megborzongva visszamentem a házba.

Megváltó

Bea a tornácon élvezte a délutáni napsütés éltető melegét. Gyerekként mindig így képzelte a házat, ahol élni fog a családjával: csendes, szép környéken, kellemes szomszédok, fiatal házasok és futkosó gyerekek között, hivalkodástól mentes kényelemmel, emberi léptékű szépséggel. És persze a halvány, fáradt sárgás falak, a melegbarna, szélesre tárt zsalugáterek, az ápolt kis kert mellé mindig járt álmaiban a tornác is. Az csak természetes, hogy ezen a tornácon pedig áll majd két hintaszék is, neki meg a férjének, amelyek velük öregszenek, válnak egyre kopottasabbá, nyikorgósabbá.

Szerencsésnek mondhatta magát. Mögötte álmai háza állt, előtte barátságos, szép kert virult, ő pedig nyugodtan ringatózott az ominózus hintaszékek egyikében a friss festés szagát még halványan őrző tornácon. Kislánya a szomszédban játszott a hozzá hasonlóan első osztályba készülő, helyes kis ikrekkel, élvezték az utolsó szabad nyarat, a férje pedig odabent dolgozott következő könyvén, amely nyilván az előzőekhez hasonlóan sikeres lesz.

Persze az idill nem volt olyan hibátlan, elvégre Bea azért ült odakint, mert nem akarta zavarni Ádámot. Az imént veszekedtek, és Bea tudta, hogy ilyenkor jobb, ha egy kicsit magára hagyja. Hosszú idő nyolc év, kiismerte már a férjét. Még vagy egy órát tervezett sütkérezni a simogató aranyfényben, aztán majd bemegy és megvárja, amíg Ádám lejön a dolgozószobából. Addigra elkészül a vacsora, ő bocsánatot kér, kibékülnek, hazajön lassan Anita is, megvacsoráznak, és minden rendben lesz. Nem nagy dolog az egész.

Voltak már csúnyább jelenetek is közöttük. De Bea okosan kezelte ezeket a helyzeteket. Veleszületett, az utóbbi nyolc évben pedig tökéletesre csiszolt hidegvére sokat segített ebben. Látott ő sokféle családot, házassága előtt pszichológusként dolgozott, családterapeuta volt. Pontosan tudta, hogy az együttélés nem mindig kellemes, de ő szépen össze tudta tartani a családját. Más célja már nem volt, karrierjét feladta; minden energiáját abba fektette, hogy Ádám és Anita meg ő mindig együtt maradjanak, a problémákat megoldják, és megőrizzék a nehezen felépített kis világukat, a burkot, ami mindannyiukat védte. Ez az apróság sem fog kifogni rajta.

Akkor is tudta, amikor férjhez ment, hogy ez a házasság az átlagosnál több odafigyelést fog igényelni. Vállalta a kihívást, és úgy tűnt, sikerrel vette fel a harcot. Nem kis áldozatokat hozott, de mindent összevetve elégedett volt. Boldog talán nem. De ezen nem szokott gondolkodni.

Megdörzsölte a bal csuklóját. Nem volt vészes, nem húzódott meg talán. A fájdalom egyáltalán nem volt erősnek mondható. Semmiség. sem tartozott az érzékenykedő, kényes kislányok közé. És természetesen nem haragudott Ádámra. Ő hibázott, amikor tőle szokatlan, hirtelen haragjában felpattant, hogy bevágva maga mögött az ajtót egy időre kivonuljon a családi életből. Pontosan tudta, hogy Ádám egyáltalán nem tudja elviselni a legkisebb utalást sem a szakításra. Csupán ennek kifejeződése volt a hirtelen mozdulat, amivel megragadta a karját, hogy visszatartsa, igazából nem akarta bántani.

Addigra Beában már helyre is kerültek a dolgok ismét, haragja kihűlt, tudta, mit kell tennie. Szelíden Ádám kezére fektette a maga szabad jobbát, és békítőleg jelezte, hogy csak a tornácra indult, kiszellőztetni a fejét. Férje azonnal elengedte. Valóban nem volt nagy horderejű ez az egész, és Ádámban ennyi idő után már jócskán csitulnak a kezdeti időkre jellemző örült féltés durva kitörései. Hitt a feleségének, bízott benne. Amennyire tőle telt persze. Gyanakvó, önbizalom-hiányos természete mélyén sosem múlt el teljesen a félelem, hogy egyszer elveszíthet mindent.

Bea félresöpörte ezeket a gondolatokat, és energikusan felállt. Felkapta a sarokból a kosarat, és hátrament a ház mögé. Összeszedte a tiszta ruhát. Egy pillanatra elmosolyodott a körülötte lengedező illattól. Nagyon szerette a frissen mosott ruhákat. Az arcát is beletemette az egyik lepedőbe. Anitaé volt, bárányok vigyorogtak rajta. Ő a maga részéről kissé idétlennek találta, de a gyerek ragaszkodott hozzá, és Ádám megvette neki. Engedékeny apa volt, ami azt illeti.

Hamar minden ruha a kosárba került. Bea visszament velük a tornácra, és letette őket Ádám székébe. Aztán az esővízgyűjtő hordóból megöntözte a kert rózsáit, nárciszait, bőségesen jutatott a vízből a kissé bánatos nefelejcsenek is. Apró bosszúság felhője futott át a gondolatain. Nem szenvedhette, ha becsapták. Márpedig ezek a nefelejcsenek meglehetősen kókadtak voltak, betegesek. Az árus igen drágán adta őket, azzal, hogy garantáltan virulni fognak a nyár végéig. Bea gyakorlott kertész volt, tudta, hogy nem az ő hibája, ha a virágok hervadásnak indultak. Egyszerűen rossz minőségűek.

Persze nem hal bele ebbe a veszteségbe. Igazán nem lehetett panasza az anyagi helyzetükre. Mind az ő könyve a válások anatómiájáról, mind a férje eddigi négy detektívregénye, amiből az egyik már a harmadik kiadást érte meg, nagyon sikeres volt, szépen hoztak a konyhára. Nem a pénzről volt tehát szó. De Bea utálta, ha a kertje ápolatlannak tűnt, és ezek a virágok, hiszen olyan alacsonyok, épp legelől voltak.

Visszament a tornácra, és megöntözte az ott zöldellő növényeket is. Legtöbbjük a házba tartozott, csak nyáron laktak idekint; a szélvédett, de napmeleg helyen a nyaralás jót tett nekik. Bea locsolás közben rájuk mosolygott, megsimogatta, halkan megdicsérte őket. Aztán visszaült a székébe, és elgondolkodott, mi dolga még vacsoráig. Közben ismét a rózsák közül gúnyosan integető nefelejcsenekre tévedt a tekintete. Egy sóhajjal felállt, és az ajtó melletti kisasztalhoz lépett.

Szerette, hogy nyugodtan kint hagyhatja a fiókban a díszes, ezüstözött kis szelencét, mellette a tűzzománccal díszített, lapos, tenyérbe simuló öngyújtót, meg a nehéz ólomkristály hamutálat. Mindezt Ádamtól kapta, a negyedik házassági évfordulójukon. Férje ezzel a kedves ajándékkal jelezte, hogy végleg belenyugodott Bea apró gyengeségébe. Ő pedig semmi áron nem vált volna meg tőlük, de tudta, hogy ezen a védett, zárt környéken nem fordulhat elő, hogy valaki elvigye őket a tornácra, máshol pedig úgysem gyűjtött rá soha.

Elővett egy karcsú, barna cigarettát a ládikából, és, miközben megszagolgatta az illatos dohányt, futólag végigsimított körme hegyével az ezüstös fedélen. Érezte ujjai hegyén a belső falra gravírozott felirat melengető szerelemről árulkodó sugárzását. A férje nagyon szerette őt. Kevesen mondhatják ezt el magukról. Hogy ezért meg kellett bocsátania a múltját, elfogadni őt a hibáival együtt, az talán nem is számít. Az asszonyi lélek mindig is megbocsátóan viszonyult a férfiak botlásaihoz, kicsikhez és nagyokhoz egyaránt. Talán a vérükben van.

Gyengéden vette a tenyerére az öngyújtót, és századszorra is elgyönyörködött az egymásba olvadó, színpompás mintákban. Ádámnak világ életében remek érzéke volt a szépséghez. Kár, hogy a pusztításához is.

Az aprócska láng fellobbant a nő ujjai közt, a cigaretta felizzott. Bea, tenyerén a hamutállal, kényelmesen a korlátra könyökölt. A füsttel együtt kifújta magából a virágok miatti bosszúságot is. Közben a bocsánatkérés szövegét fogalmazgatta.

Epp amikor a kristály súlyos keménységén elfojtotta a csikk parazsát, nyílt az ajtó mögötte. Bea csodálkozva fordult hátra. Ádám az ajtó keretét nézegette szórakozottan, ujja hegyével meg is kapart egy jelentéktelenül apró hibát. Bea elmosolyodott. Ádám igazán elégedett lehetett a munkájával, pedig sosem volt egy ezeremester típus. De ezt a kis festést remekül megoldotta. Ő maga is erre

gondolhatott; ahogy egymásra néztek, az asszony látta a tulajdonosi büszkeséget a szemében. Meglepte viszont, hogy Ádám utána jött. Nem ez volt a veszekedés utáni menetrend. Mindenesetre nyíltan, a neheztelés legkisebb jele nélkül várta, mit akar a férje.

Aztán meglátta a kezében a kocsikulcsot. Ismét meghökkent. Ha Ádám elmegy itthonról, az azt jelenti, hogy szinte meg is feledkezett az egésztől, különben nem hagyná itt őt, lehetőséget hagyva az esetleges szökésre. Pedig nem volt könnyen megbocsátó fajta. Talán már ennyire sikerült megszéledítenie? Így bízik benne?

– Bemegyek a városba. Elfogyott a tinta a nyomtatóból – mondta Ádám.

Bea rámosolygott. A férfi lement a lépcsőn, az autó felé indult, de aztán megfordult, és az asszony tenyerén heverő hamutálra nézett.

– Van még cigarettád? – kérdezte.

Bea ismét elmosolyodott. Ádám nagyon precíz ember volt, mint minden, súlyos félelmekkel küzdő ember. Mindig megpróbálta kézen tartani a maga és mások életének minden mozzanatát. Természetes, hogy azt is pontosan számon tartotta, hogy az utóbbi hónapokban hányszor érezte szükségét a felesége, hogy a keserűdes füsttel kényeztesse a tüdejét. És persze hogy nem vétette el: a dobozban egyetlen vékony szál árválkodott már csupán. Bea tehát megrázta a fejét.

– Akkor hát azt is hozok – mondta Ádám, tulajdonképp magának öntve szavakba az iménti néma felajánlást, miközben lelépdelt a tornác négy lépcsőjén.

– Sajnálom – szól utána Bea, ügyelve, hogy a hangja pontosan azt a kedvességet és szeretetet sugározza, amit érzett. – Ugye nem haragszol már?

Nem valószínű, hogy akadt volna olyan szőrösszívű, haragtartó férj, aki ne feledte volna minden maradék dühét, hallva kedvesen hízelgő hangját, látva, ahogy szelíden, kitárulkozóan mosolyogva, kezét nyújtva áll ott, kicsit előrehajolva, szebben bármely festett képnél. Ádám biztosan nem tartozott ezek közé a férjek közé. Az alkonyfényben olyan bájos volt a nő előrefolyó, aranyszőke hajával, karcsú barna karjával, annyira a házhoz, az életükhöz tartozott, hogy bárki tudhatta, örökre itt marad. A férfi lépett egyet felé, és megszorította, megcsókolta a felé nyújtott kezét.

– Dehogya – mondta.

A csuklóra nézett, és gyorsan hozzátette, választ sem várva, idegesen:

– Nem fáj már, ugye?

Bea nem is felelt. Megsimogatta Ádám arcát.

– Átmegegység, elhívom Anitát is – szól még Ádám. – Biztosan örülne egy fagyinak.

– Inkább süteményt vegyetek – mondta Bea, arra gondolva, mégsem bízik hát olyan nagyon Ádám. – Azt megeheti vacsora után is. A fagyitól csak elmenne az étvágya.

– Igazad van.

Az asszony nézte, ahogy a férje háta eltűnik a szomszéd ház ajtajában, és elmerengett, hogyan lehetséges, hogy így tud szeretni egy hozzá hasonló szörnyeteget. Pedig szerette, ez vitathatatlan. És nem is nyolc éve, de talán egész életében. Ez pedig már alighanem így is marad. Figyelemmel kísérte, ahogy a férfi visszatért a rá rajongva felnéző, kezébe csimpaszkodó kislánnyal, és, bár ez nem látszott derűs arcán, beleborzongott a látványba. Szemei előtt a kocsigördült a garázsból, Ádám biztos kézzel forgatta a kormányt, Anita pedig vidáman integetett az ablakból. Ő visszaintett, aztán, ahogy eltűntek a kanyarban, ellökte magát a korláttól. Kiürítette a hamutálat, el is mosta, és visszavitte a helyére. Bevitte a ruhákat, szétosztotta őket a megfelelő szobákba, az igazságos házimunka-megosztás jegyében a további teendőket rábízva a gazdáikra, és a konyhába ment.

Miközben az Anita kikönyörögte palacsinta tésztáját keverte, eszébe ötlött, milyen hihetetlen, hogy Ádám még ennyi idő után sem érezte meg, hogy Anita neki sokkal fontosabb. Bea is szerette, természetesen, de mindig Ádám lányaként gondolt rá. Az övé volt, neki szülte, nem kettejüknek. Ha éppenséggel szökni akarna, nem érezne lelkifurdalást, ha itt hagyná őt. De egyáltalán nem állt szándékában elmenni. Amennyire vissza tudott emlékezni, ez talán ha egyszer merült fel benne, de akkor sem tette meg. Szerette befejezni, amit elkezdett.

Alig egy fél óra múlva Ádám és Anita már vissza is értek.

– Mindjárt kész a vacsora – mondta, ahogy beléptek.

Anita nem tűnt túl lelkesnek. Ahogy átadta a süteményeket rejtő csomagot, Bea letörölt a szája széléről egy pöttynyi fagyaltmaradékot. Nem tette szóvá a dolgot, csak egy pillantást vetett, rosszallást mímelve, a mosolyogva a fürdő felé sompolygó Ádám felé. A férfi széttárta a kezét, jelezve, hogy a gyerek kérése szent, ő meg teátrálisan az égre fordította a szemét, ami nagyjából úgy volt fordítható, hogy a férfiak mind orv gyermekkényeztetők. Aztán az apja után szalajtott Anita is, kezét mosni.

Hamarosan asztalhoz ültek, és nekiláttak a vacsorának. Bea keveset evett, nem volt nagyétkű, és a cigaretta különben is mindig elvette az étvágyát. Anita sem jeleskedett a vaníliás szószban lubickoló palacsinták pusztításában, az ő kis gyomrának épp elég volt a három gombóc fagytejhabbal. Az viszont aggodalommal töltötte el Beát, hogy Ádám is csak piszkálgatta az ételt. Tudta ő, hogy a férjének nem a palacsinta a kedvence, de azért eddig szerette.

– Mi baj? – kérdezte hát, férje kezére téve a magáét.

– Semmi, semmi – sóhajtott Ádám. – A szeptemberre gondoltam. Akkortól már csak a vacsorák maradnak nekünk. Anita reggel elcsomagolja majd a szendvicset, olyan korán nem tud enni, amikor az iskola kezdődik. Ebéd a menzán – csak vacsorára kerül össze megint a család. Már persze, ha nem akar majd folyton az új barátainál aludni.

– És nemsokára egyetemre megy, és elköltözik – nevetett Bea, megcsókolva Ádám dús hajú fejét, miközben felállt, hogy összeszedje a maradékot, és elővegye a sütitket.

Ahogy elfordult, alkalma nyílt rendezni a vonásait, amelyekre kezdett kiülni az Ádám folyamatos aggodalmaskodása miatti türelmetlenség apró fintora. A férje agyontutujgatta Anitát. Ugyanezen kételyeit már végighallgathatta, amikor a kicsi bölcsibe, majd oviba került. Hálát adott az égnek, hogy legközelebb talán csak hatnyolc év múlva kell őket újra kedvesen csitítgatnia. A maga részéről meg volt róla győződve, hogy akárhová kerül a lányuk, túl fogja élni az iskolás éveket, mint az összes többi kölyök. Ugyan mi értelme ezen ennyit agonizálni?!

– Túlzásba viszed az aggodást, édes – szólt hátra, fékezve az ingerült élt a hangjában. – Gondolj inkább arra, hogy így az egész délelőtt a tiéd lesz, hogy dolgozhass. Nem ugrál majd folyton körülöttem a gyerek. Melyiket kéred, kicsim?

– A csokisat meg a puncsosat! – felelt mohón Anita.

– Alig ettél valamit, nem hinném, hogy két sütivel is megbirkózol.

– Deee!

– Rendben, de, ha egy morzsa is marad, nincs mese este!

– Ugyan, hagyd csak – szólt rá Ádám, megsimogatva Anita fejét. – Legfeljebb majd rám hagyja a maradékot.

– És te milyet szeretnél?

– Nem is tudom. Talán a ribizliset. Te?

Bea elfintorodott.

– Nem kívánok még több édességet.

– Ugyan, ne kérsd magad! Hoztunk Rákóczi-túróst is.

– Na jó, ha muszáj – nevetett Bea. Nagyon szerette a túrós ételeket.

Anita meglepő gyorsasággal eltüntette mindkét szelet süteményt. Bea fürödni küldte, és közben elmosogatott. Ádám törölgetett, amiből látható volt, hogy bántja még a délutáni vita. Bea megcsókolta köszönetképp, és felment lefektetni Anitát. Rövid mesét mondott, jelezve, hogy egy iskolás lány kezd már kinőni a mesés elalvásból. Anita ezt is az iskola negatív rovatába sorolva elaludt, szorosan ölelve a plüssállatait.

Bea zuhanyozni vonult, Ádám pedig közben kinyomtatta a délután elmaradt oldalakat, aztán odakészítette őket a konyhába, hogy reggel Bea elolvashassa őket. Mindig a felesége volt az első kritikusa. Ahogy a fürdőszoba előtt találkoztak az éles fényben, Bea észrevette, milyen fáradt Ádám arca, tartása. Biztosan sokat írt aznap.

Még akkor is ezen gondolkodott, amikor a hálóingét húzta fel, és a haját fonta laza varkocsba éjszakára. Öregszik a férje. Amikor ilyen kimerült, kezdenek meglátszani a szeme körül, a szája mellett az első ráncok. Pedig harminckettő még csak. De hát a kalandos ifjúság, gondolta gúnyosan. Sosem értette, hogyan képes erre az egészre ilyen szenvtelenül visszagondolni. Ez nem normális dolog. Nem mintha az egész életükben lenne bármi normális.

Ahogy várt, hogy Ádám is lezuhanyozzon, szemügyre vette magát a tükörben. Nem látszott az a négy év, amivel idősebb volt a férjénél. De azért ő sem volt már olyan üdén szép, mint egyszer, rég, amikor férjhez ment. A bőre tökéletes volt, makulátlan, sehol egy árva ránc. Csak valahogy nem volt már olyan hivalkodóan feszes, kicsattanóan fiatal a teste. Szépen fog megöregedni, ebben biztos volt. De meg fog. És ez egy kis szomorúságot ébresztett benne.

– Elmegyek holnap Anitával tanszereket venni – mondta Ádámnak, amikor az megjelent a hálószoba ajtajában, üdére zuhanyozva, nedves haját törölgetve. – Velünk jössz?

– Nem hiszem. Nem vagyok oda a vásárlásért.

– Akkor hát kettesben megyünk. Talán fagyizunk is egyet – tette hozzá Bea.

– Szánom-bánom a vétkem – vigyorgott Ádám.

Lefeküdtek, Ádám eloltotta a lámpát. Bea a sötétben a férje még zuhany-meleg testéhez bújt. Ádám megcsókolta a nyakát.

– Hogy haladsz a regénnyel?

– Lassan. Egyre ostobább ötleteim támadnak csupán. Valahogy nem akar összejönni.

– Eddig mindig összejött.

– Á, folyton csak Anita jár a fejemben. Neked nem volt rossz érzésed azzal a nővel kapcsolatban?

– Ugyan, Ádám! Túldramatizálsz a helyzetet. Az a nő remek tanár. Anita is szeretni fogja. Ne vegyük el a kedvét, amíg még el sem kezdte a sulit. Ha meg valami gond lesz, megoldjuk. De egész biztos, hogy nem lesz vele semmi baj.

– Remélem – mondta Ádám, nem túl nagy meggyőződéssel.

Csend támadt. Aztán nagy sokára Ádám ismét megszólalt.

– Nem gondoltál még... – de elhallgatott.

– Mire, édes? – kérdezte bátorítóan Bea.

– Hát... Nem lenne jó esetleg még egy gyerek?

– Te szeretnéd?

– Te nem?

– Gondoltam már rá, persze. Ahogy Anita egyre nagyobb lett, nekem is hiányozni kezdett a gügyögése, meg egyáltalán, olyan jó volt egy kisbaba a háznál.

– Nem jelentene gondot. Van elég pénzünk.

– Van – mondta Bea, és egy pillanatra elhallgatott.

Szépen kerestek a könyvekkel, megélték belőle. De nem szeretett arra gondolni, honnan van a tartalék a bankban.

– Nem is erről van szó. De vajon Anita hogy fogadná?

– Minden gyerek örül egy öcsikének.

– Vagy egy kishúgnak.

– Vagy egy kishúgnak – hagyta rá Ádám.

– Most rögtön gondoltad? – kérdezte Bea, és hangja elveszett Ádám vállgödrében, ujjai szolgálatkész lelkesedéssel indultak vándorútra különféle, jól ismert tájakon.

– Nem éppen – nevetett a férfi. – Fáradt vagyok. De igen, úgy gondoltam, hogy amint lehet.

– Nem tudom – emelte fel a fejét az asszony. – Azt hiszem, szeretném.

– Tényleg?

– Igen. Na és mi lesz a neve?

– Ezen még ráérünk gondolkodni.

Ismét csend költözött közéjük. Bea már azt gondolta, hogy a férje elaludt, de akkor Ádám megint megszólalt.

– Mész vasárnap templomba?

Ádám sosem volt vallásos, ami érthető is volt az ő életét ismerve. De Beát időnként még mindig vonzotta a misékre járás, a templom megbocsátó csendje, az ima felszabadító közössége.

– Nem.

Nem akart menni, mert az atya megérezte volna a csuklójában sajgó fájdalmat.

Ezt Bea sosem értette. Megesett persze, hogy akinek volt hozzá szeme, láthatta a smink alatt a ritka zúzódásokat. De Péter atya akkor is megérezte, mi történt, ha annak nem voltak a testén jelei. És Bea nem szerette, amikor félrevonta és kikérdezte. Márpedig ő mindig beszélni akart az asszonnyal, úgy hitte, megérti a helyzetét, segíthet. Pedig nem tudott, és Bea nem is akarta, hogy rajta segítsenek. Nem érezte úgy, hogy szüksége lenne rá. Ráadásul azt is tudta, hogy senki sem értheti meg az életüket.

Ezt a házasságot minden velejárójával együtt ő akarta. Ő vállalta. Nem tartozott az atyára, sem másra. Gyónni sem járt. Tulajdonképpen még magában sem vallotta be Istennek, akiről már rég nem tudta, hisz-e még benne egyáltalán, hogy súlyos bűn nyomja a lelkét, amelyet ráadásul önként, előre megfontoltan követett el, és követ el folyamatosan.

Nem tudott elaludni. Ritkán fordult pedig ez elő vele. Ironikusnak is találta, hogy úgy tud aludni, mint a legártatlanabb gyerek. Ádámról nem is beszélve... Ezen az estén viszont hiába forgolódott, nem tudott álomba merülni. Talán ez a gyerek-dolog zavarta. Tényleg szülni fog ennek az embernek még egy babát? Aztán talán még egyet. Valóban képes rá, hogy egyre újabb bűnökkel tetézzék a meglévőket? Már akkor érezte, hogy most már végleg, biztosan elkárhozik, ha egyáltalán létezik ilyesmi, amikor Anitát megfoganta. Tudta, hogy megbocsáthatatlan, amit tett. Hogy kettejüket, a két förtelmet rászabadította a védtelenre, aki ezt nem maga választotta, mint ő. De Ádám csak így lehetett boldog, és ő megadta neki, amit akart. Ahogy a testét, a lelkét, minden porcikáját nekiadta, úgy engedte, hogy erre is felhasználja őt. Ez elsőre is helytelen volt, és most megteszi még egyszer? Anita sorsa sem aggasztotta igazán, nem voltak túl fejlettek a védelmező anyai ösztönei; de a gondolat mégis szörnyű volt, hogy újabb embert ítéljen ugyanarra a sorsra.

Ráadásul még ha ezt félre is teszi, önmagára is gondolnia kellett. Az egyik legcsúnyább verést akkor kapta, amikor Anitát várta. Három hónapig feküdt, hogy megtarthassa a babát. Ádám nehezen viselte a terhességét.

Ő imádta. Remek érzés volt – leszámítva Ádám rohamait. Akkoriban a férfi még nem szokta meg a biztonságot, amit Bea mellett kapott. Meggyőződése volt, hogy ha vele is akart élni az asszony, ha komolyan gondolta is, az anyai ösztön elűzi majd mellőle. Hogy megvédje a gyerekét, mindenképp el fog menekülni tőle. Mindennél jobban vágyott a gyerekekre, családot akart, rendes életet, de nem tudta elhinni, hogy ez megvalósulhat.

Talán az óta más lett. Talán ezúttal nem pánikolna. De mi van, ha mégis? Beában az életösztön tiltakozott, amikor könnyedén rábólintott az új gyerekekre. Amúgy persze nem lenne nagy dolog. Sosem volt egy klasszikus anya-típus, és valószínűnek tartotta, hogy magától észébe sem jutott volna gyereket vállalni. Csak Ádámnak akart a kedvében járni. De még a szülés sem esett különösebben neheze, és a terhessége szinte semmi kellemetlenséggel nem járt. A gyereknevelés is természetes volt számára. Lelkiismeretes nő volt, jó háziasszony, és a gyereket éppolyan feladatnak tekintette, mint a felmosást, vagy a főzést. Tudta, hogy két, három gyerekkel pont annyira jól boldogulna, mint az egy Anitával. Neki is jót tenne egy testvér, nem lenne annyira elkényeztetve. De vállalhatja ő ezt?

Nem tudott döntésre jutni. Bár tulajdonképp sejtette, hogy végül úgyis belemegy. Amit Ádám igazán akart, arra sosem mondhatott nemet. Nem kockáztathatta, hogy a férje feldühödjön. És így, hogy óvatos és okos volt, ez nem is fordult elő túl gyakran.

Megszokta már ezt az életet. És sosem a fizikai fájdalmat szenvedte meg igazán. A legnehezebb az volt, hogy elhitesse magával, amit tesz, az helyes, de legalábbis jó valakinek.

Ismét megpróbált a másik oldalára fordulni, hátha úgy elalszik végre. Csakhogy sikerült ránehezednie a bal csuklójára, amibe erre újra beleállt a fájás. Ettől pedig, mintha egy jól karbantartott gát szakadt volna át az agyában, felrémlett előtte az utóbbi évek valamennyi erőszakos pillanata, a verések egytől egyig. Néhányszor – a gyakoribb esetekben – csupán egy, a maihoz hasonló rántás vagy lökés volt a forgatókönyvben, talán egy kisebb pofon. De néha, ha Ádámban valami elszakadt, vagy épp ő, Bea hibázott, és azzal bőszítette tovább Ádámot, hogy rosszul viselkedett vagy rosszkor, több is történt. Ilyenkor már hiába volt okos.

Átlagos esetben elég volt, ha nem védekezett, és nem mutatott haragot. Ha csendben túrt, elismerve, hogy megérdemli, amit kap, Ádám hamar megnyugodott. Aztán Bea bocsánatot kért, amiért feldühítette. Mások talán ezt undorítónak, megalázónak találták volna. De Bea tudta, ha azt éreztetné Ádámmal, hogy ő tartozik bocsánatkéréssel, ő inkább elmenekülne közös életükből, mint hogy kockáztassa, hogy a felesége nem bocsát meg. És valóban úgy érezte, kiérdemli a büntetést, ha rosszul végzi a maga választotta feladatot.

Az ilyen esetek hát nem voltak veszélyesek. Amikor viszont minden hidegvérű megfontolás kevésnek bizonyult, Bea emlékezetes perceket élt át. Néha olyan verést kapott, hogy majdnem belehalt. Volt, hogy öt foga esett ki, egytől majdnem megfulladt. A fogorvosa igen szépen keresett csak az ő kezelésével. Egyszer eltört a karja, négy helyen, a bordái közt pedig talán nem is akadt ép. Volt törött bokája, szakadt ínszalagja vagy négy, és annyi haja szakadt ki, amennyi összesen sem volt talán. Egyszer még a gerince is megrepedt.

Ezen alkalmakkor persze kórházba került. A megértő szociális munkások, pszichológusok mindig hamar előkerültek, de a rendőrök sem késtek soká. És mindig feltétlenül meg akarták győzni, hogy tegyen feljelentést, azonnal. Volt, hogy megtették ők – úgymond hivatalból. Ilyenkor Bea rettegett, sokkal inkább, mint amikor a verést kapta. Olyankor igazából nem félt. Az élete nem jelentett neki igazán sokat. Ő Ádámért aggódott, hogy mi lenne vele, ha újra egyedül maradna, örökre. És amikor a rendőrök zaklatni kezdték őt, mindig valami végtetéstől tartott. Szerencsére általában

a kórházban találták a férfit, az ő ágya mellett, és Bea ragaszkodott hozzá, hogy ott, előtte kérdezzék. Megvédte, megmagyarázott mindent, sosem tett feljelentést, és amint lehetett, hazament.

Mennyi lehetősége volt, mennyi alkalma, hogy feladja Ádámot, hogy befejezze ezt az egészet!

Már nem emlékezett, mikor jött el a pillanat, ami után már nem akart többé titkon sem menekülni, amikortól már nem a túlélésért küzdött, hanem valami egész másért. De nagyon régen lehetett. És azóta nem akart kiszabadulni a csapdából. Az ő saját csapdája volt, és ha lassan megfulladt is benne, semmi áron nem szabadult volna belőle. Szorította, mint a legdrágább kincsét.

A szomszédok persze tudtak mindent. De sehogyan sem tudták összeegyeztetni ezeket a jelenteket a kedves, szerelmes házaspárral, akik olyan szépen nevelték a lányukat, és a lehető legnagyobb egyetértésben éltek. Így aztán elfogadták őket olyannak, amilyenek, és már egyre ritkábban próbáltak beavatkozni, segíteni. Csupán annyi maradt a fenntartásaikból, hogy jobb szerették, ha Anita volt náluk, mint hogy a saját gyerekeiket engedjék hozzájuk. Beát nem zavarták a sanda pillantásaik, a sugdolózásaik. Az egyetlen ember, aki előtt megalázónak érezte az életét, az anyja volt. Ő is látta a szégyenfoltokat a lányán időnként, és olyan rettentő fájdalmas szemekkel tudott rájuk nézni, hogy Bea inkább minél ritkábban találkozott vele, csak a szánalmától megmenekülhessen. Ettől persze büntudata volt, mégis könnyebb volt így.

Ő sem, és senki más sem tudhatta, mi az, ami ennyire erősen összeköti őket. Valójában Bea sem tudta volna megmondani. Sokszor halálosan fáradtnak érezte magát, az élete szüntelen figyelem és fegyelem volt, egyfolytában észnél kellett lennie, és mind Ádám, mind a saját maga minden apró rezdülését árgus szemekkel figyelni. Volt, hogy azt hitte, nem bírja tovább. De valami mindig segítette, hogy tovább küzdjön, valami megfoghatatlan közösség kettejük között.

Amikor gyerekek voltak, Ádám a szomszédban lakott. Bea, akit tisztos, keresztény szülők neveltek sterilen tiszta, keresztényi szellemben, és nem érezték szükségét – a mellett, hogy a helyes viselkedés megmenti a kárhozattól – arról is biztosítani, hogy szeretik őt, élesen emlékezett, hogyan halványultak el benne mindig az elhanyagoltság egyszerű fájdalmai, amikor látta az Ádám testén éktelenkedő zúzódásokat, véraláfutásokat, a tengermély fájdalmat, önvádat a szemében. Időnként ő vigyázott a fiúra, és az mindig csendben a sarokba húzódott, nem játszott. Nem csinált semmit, inkább, mint hogy rosszat tegyen. Ő pedig borzasztóan sajnálta, próbálta rávenni, hogy álljon ellen a szüleinek, ne hódoljon be az ostobaságuknak. Hogy ne érezze már olyan rossznak magát, csak mert ők ezt próbálják elhitetni vele. De amikor Ádám az ő tanácsait követve csak újabb veréseket kapott, felhagyott a szitogatással, bárhogyan lázadt is a lelke az igazságtalanság ellen. A gyerek pedig felhagyott a próbálkozással, hogy legalább néha úgy tekintsen magára, mint szerethető, jó fiúra.

Kiszakítva magát az emlékek közül Bea lerúgta a takarót és felkelt. Úgysem fog már aludni az éjjel. Ez a nyugtalanság már nem múlik el reggelig.

Lement a konyhába, és ölébe vette a formálódó regény elkészült oldalait. Valóban érezhető volt a bizonytalanság bennük. Bea tudta, hogy Ádám még sokszor át fogja ezt a részt írni. A történet lassan eljutott a végkifejletig, a gyilkos közel volt már a lebukáshoz. Ahogy Bea olvasta a férje sorait, valami rossz érzés kerítette hatalmába. Felrémlt előtte, amikor sok év után először látta újra Ádámot.

Mindig remélte, illetve sosem gondolt erre igazán tudatosan, csak ösztönszinten hitte, hogy ha eleget segít az embereknek, a világnak egyfajta egyensúlytartó alapelve szerint, amelyről úgy érezte, léteznie kell, ő is számíthat rá, hogy segítséget kap afféle

deus ex machinaként, ha egyszer majd rászorul. A kéregetőknek, különféle alapítványok számára gyűjtőknek ha tehette, adott, készséges volt az idősekkel, de legfőképpen a munkájában próbált gondos lenni. A hozzá forduló családok felé igyekezett a lehető legnagyobb szakértelemmel közeledni, és minden lehető segítséget megadni.

Aztán egy nap valóban égető szüksége lett volna rá, hogy rajta segítsenek.

Az egyik betege nagyon soká maradt. Bár letelt az ideje, olyan kétségbeesett volt, hogy Bea nem akarta elküldeni. Az autója viszont a szerelőnél volt két napja, így hazafelé maradt a tömegközlekedés. Emiatt pedig kétutcányit kellett a buszmegállótól gyalogolnia.

Sötét, ronda téli este volt. Bea vékony csizmája hamar átázott, és ő átkozódva baktatott hazafelé. Ekkor még ráadásul csúnyán meg is csúszott a latyakon. Egyik kezében a súlyos aktatáska, a másikban a délelőtti bevásárlás gyümölcsét rejtő szatyor – menthetetlenül elveszítette az egyensúlyát. A csomagban zötykölődő palack bor nagyot koppant a járdakövön, és Bea térde is sebesen közeledett a fájdalmas becsapódáshoz, amikor valaki hirtelen megragadta a karját, és erősen tartotta, míg talpra nem kecmertgette.

Amint visszanyerte az egyensúlyát, borzalmas erejű félelem tört rá. Az idegen még mindig szorosan fogta a karját. És honnan került ide?! Egy pillanattal előbb még biztosan nem lehetett a közelben.

Bea lába remegett, ahogy a hangja is, amikor lehajtott fejjel, sietősen köszönetet mormolt, majd továbbindult, forrón remélve, hogy a kemény szorítás enyhül a karján. Miért ne lenne így? Ez a fickó nyilván éppúgy hazafelé tart, ahogy ő, miért akarna bármi rosszat?

Úgy tűnt, igaza van. Ahogy továbblépett, az ujjak szétnyíltak a kabátujján, ha kicsit lassabban is, mint szeretne volna. Meggyorsította a lépteit, és igyekezett arra koncentrálni, hogy már csak két lépés a sarokig, onnan még két tömb, és otthon van.

Hallotta, hogy a segítője nem mozdul. Ennek örült is, meg nem is. Szeretett volna mielőbb eltávolodni tőle, ha nem is tudta, miért. Biztos, ami biztos. Viszont miért nem mozdul, mire vár?

Hát, ezen nem kellett soká töprengenie: amint befordult a sarkon, a férfi is elindult, mégpedig utána. Ő már szinte futott, és közben idegesen keresgette a kulcsát. Az idegen ott volt, egészen közel hozzá. Bea elérte a kaput, nagy nehezen a zárba illesztette a kulcsot. Igyekezett hamar berántani maga mögött a kaput, de a férfi már mögé is ért, és megakadályozta. Bea teljesen pánikba esett. A férfi lábára vágta a súlyos kapuszárnyat, elengedte a táskáját, ami csattanva a földre esett; a szatyor füle a csuklójára szorult, és ő vonszolta maga után, ahogy tapogatózva rohanni kezdett felfelé a sötétben.

A kulcsok fülsértően csörögtek, a csúszós csizmasarkak fürge kopogása visszhangzott a lépcsőházban. És még egy zaj – a férfi bakancsának dobogása. Bea rettegve rohant, üvöltöni szeretett volna, felébredni. Az ajtóhoz ért, ami mögött a biztonság várta. Kapkodva nyitotta a három átkozott zárat, de elkésett. Leejtette a kulcsot, amikor a harmadik zárhoz érve hátulról egy hatalmas lökés egész testével az ajtónak csapta. Beverte a fejét, megszedült. Mégsem tudott összecsuklani, mert a férfi teste az övére tapadt, hozzápréselte az ajtó hideg fájához az arcát.

Bea, ahogy az önvédelmi tanfolyamon tanulta, megpróbált a könyökével hátrabökni, csak hogy a karjait szorította a segítőtől lett támadó. Ekkor a lábra taposással próbálkozott – elvétette. Maradt még az az iszonyatos erejű hátraöklelés fejjel, amitől jó esetben a támadó orra recsegő fájdalomrobbanással szilánkokra törik – csak hogy ő számított erre, és maga is hátrarántotta a fejét.

Bea ráébredt, hogy több lehetősége nincs. Megérezte, hogy nedves az arca – csupa könny. Egyszerre az ajtó erezetén is meglátta maga előtt az odamaszatolt könnyeket. Tehetetlen volt. Hányinger fojtogatta, egészen elernyed a hirtelen gyengeségtől. Lelassultak a gondolatai, csak a vére rohant kétségbeesetten, menekülően.

A pillanatot kihasználva a támadó egyik kezét a hasa elé lökve átkarolta, magához rántotta, és kissé félrefordítva a testét lehajolt a kulcsért. Bea már csak akkor gondolt rá, hogy megpróbálhatott volna valamit, amikor a kulcs készségesen becsúszott az utolsó zárba.

Az elszalasztott lehetőségtől ismét görcsbe rándult minden izma, és tudta, hogy felfelé rohanva dörömbölnie kellett volna minden ajtón, vagy visszafordulva lelöknie a férfit a lépcsőkön, és így jutni előnyhöz, de legfőképp – sikítani...

A hatalmas lélegzet beléje szorult, mert az idegen mintha minden gondolatát követte volna, épp abban a pillanatban szorította a szájára a kezét, amikor ő ki akarta nyitni. Az ajtó közben kinyílt, és a férfi belökte a nő feszülten, ugrásra készen reszkető testét rajta. Még mindig szorítva a száját, érzéketlenül a hirtelen éledt ellenállás ütéseire, rúgásaira, visszafordult, és bezárta az ajtót, majd otthonosan felkattintotta a villanykapcsolót. Aztán könnyedén, oda sem figyelve elrántotta a nő kezét a zárban maradt kulcsesomótól, ami felé – pontosabban az ingerlőn rajta himbálódzó borszpray felé – elszántan tapogatózott.

Bea, érezve, hogy a mozdulattól kissé meglazult a száján a szorítás, azonnal reagált, és vadállati erővel mart a meglepően puha, finom, mégis erős tenyérbe. Rázárta a fogait, és hörögve harapta, tépte a húst. Vér folyt az arcán, őrjítően forró, sűrű, vad ízű vér, és az orrcimpái lelkesülten, mély ösztönöknek engedelmeskedve tágultak, hogy beszívják az áldozat életének szagát, a győzelem szagát.

Ekkor a teste megállíthatatlanul perdült egyet, és irgalmatlan nagy pofon csattant az arcán. A fogai rögtön engedtek. Hátraesett, és minden levegő kiszorult a tüdejéből. Fájt már mindene, a vér marta a bőrét, megérezte a saját veritékének ocsmányul savanyú, félelemmel telt szagát. Ahogy ott feküdt tehetetlenül, vadul zihálva, és dermedten, kitágult pupillákkal meredt a férfi ökölbe szorított jobbjáról csorgó vörösségre, majd a másik kezében a ki tudja, honnan, mikor odakerült, hatalmasnak tűnő, villogón tiszta késre, a körmei az előszoba szőnyegébe martak, és valami érthetetlen okból váratlanul az futott át az agyán hogy Ádám megmenthetné őt.

Fogalma sem volt, hogy jutott eszébe épp ő. Nem látta évek óta, utoljára akkor, amikor a fiú gimnáziumba ment, mielőtt ő elköltözött volna az egyetemi városába. Mire legközelebb hazament, már új szomszédok laktak Ádámék helyén. Az óta talán ha kétszer gondolt a fiúra. De annyira rettegett, hogy a logikus gondolatok helyett ez a zavaros ostobaság töltötte be a fejét. Amikor gyerekek voltak, ő mindig megvédte a fiút. Itt az ideje, hogy visszafizesse a kölcsönt. Valójában egészen komoly hittel várta, hogy Ádám bármelyik pillanatban felbukkan és kimentí őt ebből az iszonyatból. Meg kell hogy érezze valamiképp, hogy szüksége van rá, teremjen itt hirtelen, törje be az ajtót, és segítsen, azonnal!

Ekkor a támadó hozzálépett és fölé hajolt, hogy megmarkolva a haját feljebb rántsa. Magával húzta a nappaliba, és felemelte a fejét. A kés felemelkedett, majd a torkához közeledett; Bea képtelen volt megállapítani, hogy valóban olyan lassan-e, ahogy ő érzékeli; nem volt ereje már bármit is tenni. Tehetetlenül lógva, a halálos döfést várva az előszobából beszűrődő fényben ekkor nézett először a férfi arcába, szinte véletlenül. A félelemtől zavarodottan hirtelenjében nem tudott mit kezdeni a látvánnyal. Elöntötte a szívét a megkönnyebbülés, a boldog öröm.

– Ádám! – lehelte az arcnak, amit úgy vágyott látni egy pillanattal előbb, de már el is hallgatott, ahogy az utolsó reménye is mély, görcsös csalódásba omlott.

A támadó megdermedt a mozdulat közepén.

– Ádám! – ismételte meg Bea, és döbbenetében felemelte a kezét, hogy megérintse a férfi arcát, hátha akkor szertefoszlik.

Nem így történt. Ehelyett megrándult. Aztán Ádám, a felnőtt, gyilkossá lett Ádám felegyenesedett, elengedte Bea haját, és látható zavarban nézett le a nőre, akit nem ismert. Segítséget keresve, tétován körbenézett, és megállapodott a tekintete az előszoba falán lógó fotón, amin Bea mosolygott tízévesen, egy nyári napon a szülei közt, mellettük a szomszéd kisfiú.

Ádám bámulta a lányt és önmagát, aztán Beára nézett. A helyzet hihetetlenül groteszk volt, és Bea egy pillanatra úgy érezte, képtelen visszafojtani a hisztérikus nevetést, ami a torkát kaparta.

Aztán mégis elmúlt az inger, és ő felült. Bárhogya félt, a pszichológus kezdett benne éledezni.

Mivel érdekes volt, annak idején olvasott pár könyvet, cikket a túsztárgyalók módszereiről, a támadások, szorult helyzetek lélektanáról. Remélte, hogy most veszi valami hasznukat. Lassan araszolt a padlón ülve, minél messzebb Ádámtól, kutatva a fejében a megfelelő viselkedés után.

Közben belévigyint, hogy is került az imént gondolatai áramába Ádám. Bár rég nem látta az arcát, tudattalanul megőrzött belőle valami mást, valami olyat, amiről nem is tudta, hogy elraktározta magában. Bármilyen hihetetlen volt, az illata, az a nagyon jellemző illata idézte fel a fiút, ami a dulakodás közben csapta meg Beát, az a régen is csodált, nagyon kellemes saját, természetes, kozmetikumoktól mentes, tiszta illat, ami még az ölés izgalmaiban sem változott meg, az adrenalin, a prédaejtés izgatott veritékével keveredve sem keseredett meg.

Mindenesetre Bea nem ezen akart elmélkedni. Arra próbált összpontosítani, hogy életben maradjon. Ádám még mindig nem szólt egy szót sem. Csak állt leeresztett kisével, és lassan leült a legközelebbi fotelba. Dörzsölgette vérző kezét, és méregette a fal felé csúszó Beát, aki nem tudta eldönteni, mire gondol a férfi. Próbált rájönni, mit kell mondania, mi segíthet. Mi állíthatná meg Ádám tébolyát.

Ekkor azonban a szeme Ádám mellett a földre tévedt, ott is éppenséggel a csuklójáról valamikor elszabadult szatyrából kiborult holmikra; a reggel vásárolt, bontatlan csomag cigarettára. Őrült, ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy rágyújthasson. Elnyomott mindent az érzés, hogy meghal, ha nem ragadhatja magához azt a redves doboz cigit. Más kérdés, hogy úgy tűnt, mindenképpen meghal... Ettől a gondolattól ismét megérintette egy pillanatra a nevetési kényszer, úgy tűnt, ő is megbolondult. Babonázottan bámulta a prédát, egy ideig mérlegelte, mekkora kockázatot vállalna, ha érte nyúlna, de aztán a vágy mindent elhomályosított. Nem maradt egy sem a hosszú évek alatt belétömött okos gondolatokból, és ő esztét vesztve lassú, a pocsek horrorok zombijaitól látott, vontatott mozdulatokkal négykézlábra kecmeregett, és lemondva a viszonylagos távolság nehezen szerzett előnyéről, Ádámhoz mászott.

Ő szinte megijedt, ahogy Beát közeledni látta. Bea viszont nem törődött ezzel, megfogta a dobozt, és a mellette heverő, ernyedte műanyag tasakból előkotorta a gyufát is. Remegő kézzel bontogatta a csomagot, és a szokott mozdulattal, ami most valószínűleg szörnyű nevetségesen hatott volna, ha gondolkodik is, megfordított egy szálat, mielőtt a mellette lévő kihúzta. Kívánhatta volna, hogy életben maradjon, de a szokáshoz rég nem tartozott kívánság, csak ösztön volt.

Eltört vagy négy szál gyufát, és még mindig nem tudott rágyújtani.

Ekkor Ádámra tévedt a szeme. Kihültek a tagjai. Közel voltak egymáshoz, nagyon. Bea a sarkára zökkent, kivette a cigarettát a szájából, és minden tudását félredobva kimondta, ami az eszébe jutott. Nem gondolta végig, hogy működni fog-e.

– Miért akarsz bántani? – kérdezte.

De Ádám nem felelt. Ő pedig egy ideig várt, aztán, mintha az egésznek semmi jelentősége nem volna, megvonta a vállát, és végre sikeresen meggyújtott egy gyufát. A dohány felparázslott, a gyenge, ízes füst a tüdejébe áramlott, és ő lehunyt szemmel élvezte a simogatását.

Visszamászott előbbi helyére, hátát a falnak támasztva leült, és egyik kezével ölelőn a mellére szorítva a bátran megszerzett csomagot, élvezettel szívta a cigarettát, hanyagul a pasztellszín szőnyegre pöckölve időnként a hamut. Mire a szál feléig égett, minden félelem elszállt belőle. Szinte kíváncsian várta, mit tesz Ádám.

Ő pedig azt tette, hogy felállt, elment a megborzongó Bea mellett, kinyitotta az ajtót, aztán illedelmes vendéghez méltón becsukta maga mögött, halkán, és elment. Bea utána nézett, bámulta a csukott ajtót, majd a telefonra nézett. Hívnia kell a rendőrséget. Azonnal.

Ehelyett csak ült tovább, és ernyedten szívta egyik cigarettát a másik után. A hófehér tapétán nyomta el a csikkeket, nem zavartatva a ronda folttól, amit hagyott, meg a széthagyott csikkektől.

Egy-két óra telt el talán, akkor felállt, és, továbbra is szorítva a megmentő dobozát, kéjesen kinyújtózott. Olyasféle fáradt elégedettséget érzett, mint egy hosszas szeretkezés után. Már-már elmosolyodott, kényelmes tunyasággal lerázta magáról a harmat-nedves kabátot, a földre lökte, és sáros nyomokat hagyva maga után átvágott a szobán. Szája sarkában lógatva a cigarettát – mindig is közönségesnek találta ezt egy nőtől – CD-t lökött a lejátszóba, és a felcsendülő The end of the world édesen melankolikus, simogató dallamaitól kísérve a konyhába ment bornyitóért, pohárért. Visszatérve előkotorta a szatyrából a sok hányattatás ellenére csodás módon épen maradt palackot, és töltött magának a kényeztetően sűrű, gyengéd retsinából. A pohárral, palackkal, cigivel lezöttyent Ádám üresen maradt helyére, szórakozottan megdörzsölte a szöveten hagyott sötét foltot, és a Kisses sweeter than wine-t együtt énekelve Jimmy Rogersszel, egyik lábát átvetve a karfán, a másikkal verve a taktust belekortyolt a folyékony gyantába, ami az ajkáról pergő alvadt vérrel vegyülve cirógatta végig a nyelvét, szaladt le a torkán.

Egész éjjel ott ült, hallgatta a régiék érzelmes, táncba hívó dalait, énekelt, füstbe borította az egész lakást, és szép lassan kivégezte a bort, mondhatni berúgott. Egyre nagyobb ívű mozdulatokkal integetett a zenére, és időnként arra gondolt, táncolni volna jó. Az Unforgettable alatt már úgy érezte, ő maga a zene, felszabadultan ölelte magához Nat King Cole udvariasan tökéletes hangját, és csak a My special angel tizedik ismétlésekor, az utolsó, fordított szál füstjével együtt csordultak ki a könnyei.

Elnyomta a cigit, ledobta a még félig telt poharat, és hangtalanul sírva a fürdőbe vánszorgott. Valami büszke megvetéssel a világ iránt felvetette a fejét, a részegek számalmas méltóságával dülöngélt el az ajtóig, és bortól, könnyektől karcos, közönséges hangon tovább énekelve kinyitotta a csapot. Lerúgta a csizmáját, megtántorodott, kicibálta szétzilált kontyából a hajtúket, lerángatta a ruháit, és beállt az égetően forró permet alá. A lábujjai közt vöröslött a víz Ádám véréből, de aztán minden emlék-nyom eltűnt a lefolyóban, és ő egy idő után már nem érezte a félelem, a dohány és a bor szagát, csak az ibolyaillatú, szemérmetlenül drága tusfürdőt. És talán halványan Ádám illatát.

Megmosta a haját, de még mindig nem bírt kimászni a víz alól. Lecsúszott a zuhanyfülsze falán, és összegömbölyödve ült a zuhogó vízszugár alatt. Gondolkodni próbált.

Ezzel felhagyva aztán valahogy csak kijutott a fürdőből, és a nedves törölközővel szétbonthatatlanul összegabalyodva tért nyugovóra. Reggel förtelmesen fájt minden izma, de még inkább a feje, és az ablakból erőszakosan ömlő fény csak rontott a

helyzetben. A lakás-szerte heverő csikkek, borfoltok közt mély kétségbeeséssel nyugtázta, hogy egyszer majd rendet kell tennie. Ha már nem lesz ilyen fáradt. A CD-játszó fáradhatatlanul forgatta a lemezt, és a Jambalaya megpróbálta fellelkesíteni Beát, de ő csak azt érezte, hogy fáj. Hogy pontosan mi, azt inkább nem is próbálta megfejteni.

Lekapcsolta a zenét, és a hirtelen csendben megállt a lakás közepén. Most mi van?

Nagy nehezen rászánta magát, hogy felvegye a telefont, és alighanem a titkárnőjének nem esett nehezére a hangja alapján elhinni, hogy beteg, amikor lemondta az aznapi pácienseit.

Aztán felhúzott valami ruhát, és kimenekült a lealázott lakásból. Kábultan kódorgott a városban, és nem tudta, mit keres. Viszont nagyon kereste.

Beletelt egy egész napba, míg valamennyire összeszedte magát. A rendőröket még akkor sem hívta. És egyáltalán, senkinek nem beszélt Ádámról.

Több mint egy hétig kóválygott céltalanul, elveszetten, hallgatta a betegek locsogását a problémáikról, állt különféle sorokban boltok, gyógyszertárak, kávézók pénztárainál, kifizette az autója javítási költségeit, összekotorta az összekotorható nyomokat a lakásában, mire megtörtént, amire várt.

Aznap este elment Klárával, a barátnőjével szórakozni, ittak és beszélgettek, sokat nevettek, és Bea már szinte megfélemedezett mindenről, ami egy héttel korábban történt. Megbeszélték, hogy csütörtökön ugyanott, ugyanakkor, és Bea taxiba szállt. Láttá a tükörben a szeme értő villanásából, hogy a bölcs taxis tisztában van vele, mivel töltötte az estét, aztán kedélyesen elnevetgélt vele, amikor a szalonspicctől képtelen volt a pénztárcájából kicibálni a megfelelő bankjegyet, és halványan értékelte, hogy a férfi nem fogadta el a horribilisen magas borralalót, sőt, még azt is megvárta, amíg a vigyorgó nő eltűnik a kapualjban. Figyelmes ember. Nehogy az utasnak baja essék.

Felment a negyedikre, nem vacakolt a lifttel, inkább sétált. Beletelt öt percbe, hogy kinyitogassa a zárat, amelyek semmitől sem védték meg, és belépett a lakásba, aminek a részleteit már csak fél évig kellett fizetnie. Mosolyogva gondolt rá, hogy milyen önálló, önellátó ember vált belőle végül is.

Aztán megérezte Ádám illatát. Felgyorsult a szívverése, halványan tudatosult benne, hogy fél. Nem kapcsolt villanyt, csak az egy hete nem tágitó könnyedséggel lerázta magáról a cipőt, ledobta a kabátját, és besétált a lakásba. Még nem szokott hozzá a szeme a sötétbe, de halványan látta a férfi körvonalait a fotelban. Elment mellette, futólag megérintve a vállát, megbizonyosodva róla, hogy nem a képzelete játszik vele. Gondolkodott, mit tenne most egy jó szakember, úgy is mint lélekértő. Aztán visszatette az aznap éjjel hallgatott CD-t a lejátszóba, és helyeslően toppantott egyet a My girl kezdeti futamaira. Sosem érzett még ilyen nyegle nyugalmat.

Bement a hálóba, hallotta, hogy Ádám feláll a fotelból, és követi. Kigombolta a blúzát, és az ágyra dobta. Ádám utolérte, és durván megragadta a karját. A múltkoriban látott kés a torkára szorult, ha nem is túl nagy meggyőződéssel. Valami nyúlós nyálka tapadt rá. Bea felemelte a kezét, és félrelökte.

– Hagyd ezt – mondta. Kibontakozott a szorításból, leült az ágyra, két kézzel megtámaszkodott, aztán megpaskolta maga mellett a takarót, helyet mutatva Ádámnak. – Inkább mesélj. Hol jártál ma?

Talán ez a familiáris hang tette, talán a régi, gyerekkori beidegződés, Ádám leült mellé. Letette a kést a földre. Bea érezte a vér szagát, ami körülöngte a férfit. Tudta, hogy azon az éjjelen megölt valakit. Ismét. Félt, nem kicsit. Nem kellett a pszichológiai könyvek között turkálnia, hogy tudja, mert érezte, hogy Ádám nem

elégedett. Hogy azért jött, hogy őt is megölje, mert nem esett már olyan jól az ölés, amióta találkoztak.

Mégsem tette meg. Bea úgy kérdezgette az utóbbi években elkövetett gyilkosságokról, ahogy régi ismerősök kérdezgetik egymást az egyetemi évekről, barátnőkről, új kocsikról. Ádám pedig gyanakodva, de válaszolt, egyre oldottabban, mert akart beszélni minderről.

Bea sosem tudta visszaidézni a szavakat, amelyekkel Ádám elmesélte a történetét. Csak a tekintetére emlékezett, ami átégette a szoba sötétjét, meg a mély, hidegrázós hangjára és arra ahogy ő maga lassan megváltozott azok alatt az órák alatt. Ahogy Ádámot hallgatta, eleinte másra sem gondolt, csak a túlélésre. Aztán mintha elvesztette volna magát.

Végighallgatta kilenc ember halálának történetét.

Ádám nem nevelkedett rosszabb körülmények között, nem kellett volna, hogy nagyobb torzulásokat szenvedjen, mint sok-sok más ember, akit nem szerettek eléggé, akit bántottak, elhagyatottságra ítétek gyerekként. De ő érzékeny jellem volt – túl érzékeny. Neki valamiért jobban fájt.

Bea kezdetben csak azon gondolkodott, hogyan tudna feltűnés nélkül elmenekülni, hogyan maradhatna életben. Már bejönnie sem kellett volna. Visszafordulhatott volna az ajtóból. De bejött. Aztán a történet valahogy magával ragadta, és ő azt vette észre, hogy a félelme felolvad a mélységes szánalomban, a segíteni akarásban. Hallgatta mások gyötrelmes halálát, látta maga előtt a szenvedők arcát, érezte a fájdalukat, de őt csak Ádám érdekelte, akin gyerekként nem segített eleget.

Talán ez így nem igaz eléggé. Undorodott Ádámtól, tudta, hogy nem megbocsátható, ha érthető is, amit tett. Mocorgott benne az inger, minden beismert áldozatnál egyre élesebben, hogy bosszút álljon értük, hogy kioltsa Ádám ártó életét. Mégis nyugton maradt, és csak kérdezett, és hallgatott. A hallgatása feloldozást ígért, ha semmi joga nem volt is mások helyett megbocsátani.

Főleg nőket ölt meg a férfi. Az elsőt tizenhét évesen. Az első lány volt, aki odaadta magát neki. Aztán évekig küzdött az örülettel, a fájdalommal, a vér tébolyával. De muszáj volt végül újra ölnie. Egyszer megölt egy kilencéves kisfiút is. Élvezte az érzést, hogy hatalma van a gyerek érzésein, hogy az szenved, őmiatta, jobban, mint ő valaha is, hogy belefulladás a saját vérebe, és ha zokogva is, de boldogan nézte végig a hosszú haláltusát. Otthagya aztán a testet, ahogy volt, mint mindig, azt a szánalmasan megkínzott, kifacsart kis maradványt, és sokszor visszanezett, egyszer még vissza is ment, látni újra a művét, amit ő hozott létre egy átlagos, a többinél semmivel nem különb gyerekből, megnézni azt a gyötrelmesen más gyereket, és boldog volt.

Bea nem botránkozott meg, mint bárki más tette volna, a hallottakon, és ettől Ádám kicsit megnyugodott. Élvezte, hogy végre elmondhatja valakinek, milyen jó érinteni egy halottat, aki miatta nem lélegzik többé, soha, soha többé. Hogy milyen nagyszerű és lesújtó egyben ezt a minden másnál maradandóbb alkotást véghezvinni, mennyire megbabonázza a lelket az örökkévalóságával, visszavonhatatlanságával a halál. Egy idő után leült inkább a földre, és egyszer csak ott ült Bea lábai közt, a hasának döntve a fejét, és ő lassan, bátorítóan simogatta a fejét.

Először csak azért tette, hogy elvonja a figyelmét, amíg lassan arrébb pöckölte lábával a kést, hogy Ádám ne érje el. De aztán az ujjai belefeledkeztek a dús, puha tincsek fésülgetésébe, és Ádám egyre csak beszélt, beszélt, folyton eszébe jutott még valami, amit nem fejtett ki elég pontosan. Bea megértette. És gyűlölte.

Az első szeretkezésük a lehető legkülönösebb, legambivalensebb élmény volt Bea életében. Úgy kívánta Ádámot, a tiszta illatát, a kemény, megedződött testét, az

odaadó nyelvét, a gyanakodó simogatásait, a gyilkos karjainak ölelését, mint soha senkit, forrt a bőre, ahol Ádám megérintette, és alázatosan szeretett volna a lehető legtöbb örömet okozni neki, érinteni mindenütt, szerelemmel beburkolni, csókolni és megmenteni, annyira akarta, hogy az övé legyen, hogy megtarthassa örökre, hogy belesajdult minden porcikája, miközben percenként beléviglant, mikor lenne a legalkalmasabb pillanat, hogy leüsse, vagy kéjes nyújtózással elérve a kését saját gyilokszerszámjával tüntesse el a világból. De a pillanat vagy nem jött el, vagy ő nem akarta tudomásul venni.

Nem tett semmit, nem bántotta Ádámot. Megcsókolta a tenyerén a sebet, amit az ő fogai ejtettek, és nem zavarta az ajkára tapadó idegen vér. Valójában izgató volt. Valamikor azon az éjen dőlt el, hogy ő fogja megmenteni a világot Ádámtól, vagy Ádámot a világtól. Bármibe kerül is ez. Az olyan gyerekeknek, akik nagykanállal igényelnék a szeretetet, de csak mokkáskanállal kapják, sosem késő megadni, amire vágnak. És Bea tudta, hogy ő meg tudja adni Ádámnak. Megadhatja neki az üdvösséget, és csupán a magáéért kell érte lemondania.

És igen, meg is adta neki, megadott neki mindent, amire szüksége volt, nyolc éve már.

Eleinte persze Ádám nem hitt neki. Ugyan ki hinné el, hogy ilyen lehetőség létezhet? Amikor azt mondta, menjenek el, tűnjenek el abból az életből, amit Ádám eddig élt, a férfi úgy sejtette, csapda van a dolog mögött. Pillanatonként jutott eszébe, hogy könnyebb és biztosabb volna megölnie ezt a nőt, megsemmisíteni az egyetlen, aki tudja, ki ő, hiszen hátha be akarja csapni. De valami visszatartotta. És Bea semmit nem kért cserébe az életéért, amit Ádámnak adott, csak azt, hogy ne öljön többé. De még akkor sem hátrált meg, amikor Ádám egy éjjel ugyanolyan véresen, csapzottan jelent meg, mint az első éjjelen. Számított erre is. Kérte újra, hogy ne tegye többé, de nem helyezett kilátásba semmilyen szankciót, ha nem tartja be a megállapodást.

Sőt, amikor Ádám legközelebb elbizonytalanodott, amikor újra ölni akart, Bea hozzábújt, az ölébe gömbölyödött, és arra kérte megint, hogy menjenek el. Azt mondta, szeretne gyereket Ádámtól. Tudta, hogy a férfinak semmi más nem kellett volna soha, csak egy szép, egy szerető család. Szülőket már nem adhatott neki, de önmagát, és főként gyereket igen. És mindazt a cukormázos vágyképet, amiben egyiküknek sem volt része a maguk életében. Ami csak úgy létezhetett azóta is, hogy Bea céltudatosan életben tartotta.

Ádám nem hitt neki, még mindig. Annyira akarta azt a gyereket, hogy nem hihette igazán, hogy megkaphatja. Irgalmatlanul megverte Beát, akkor először. Mindenképp azt akarta, hogy Bea bevallja, az egész csak csel, átverés. De ő a saját vérében fekvő is egyre ismételtette, hogy igazán akarja a babát, és csakis tőle.

Így Ádám végül magához ölelte a meggyötört testét, zokogva kérte a bocsánatát, és másnap elmentek Bea lakásából. Semmit nem vittek magukkal, semmi nem kellett a múltból. Maguk mögött hagyták. Csupán azt a pénzt vitték, amit Ádám a negyedik áldozatától, egy förtelmesen elegáns nőtől elvett gyémántos ékszerkollekciónak kapott, meg ami Bea számláján volt. Egy ideig hotelszobákban laktak, és éjszakáról éjszakára szenvedélyesen, sokszor fullasztóan forró vágyal munkálkodtak a leendő gyermek létrejöttén. Bea úgy érezte, lassan eggyé válik Ádámmal; amikor kitört a férfin a vágy, hogy visszatérjen a régi beidegződéshez, sokszor szinte ő is kívánta, hogy így legyen. Viszont Ádám az őbelőle nyert békével és csenddel tudta megállni, hogy meg is tegye, amit kívánt. Bea már nem létezett önállóan, és nem is akart. Ő már Ádám része volt. Talán a jobbik része. Vagy nem. Csak egyszerűen a része.

Később, míg megfelelő telket kerestek, egy hónapra beköltöztek Bea özvegyen maradt anyjához. Addigra ő már szinte rutinosan hazudott az anyjának is,

magasztalva csodás vőlegényét, aztán megvolt az esküvő is, szűk körű, meghitt és szép szertartás, és az ujjukra kerültek a gyűrűk, amik örökre összeláncolták már őket.

Eufórikus örömet érzett, amikor az eskü szavait sorolta, amik ez esetben többet jelentettek, mint egy átlagos esküvőn. Boldog volt, mert végre véglegessé vált köztük az egyezés. Nem volt többé lehetősége visszavonni a szavát. Nem akarta megtenni, már amikor először felajánlotta, hogy szeretni fogja Ádámot, is komolyan gondolta. Sosem gondolta meg magát. De így már nem is tehetette. Megígérte, hogy vele megy, hogy megteremti neki, amit szeretne. A normális életet. Megmondta, ha ez nem kell, őt is ölje meg. Amikor elfogadta, hogy az övé lesz, már úgymint lemondott az élethez való jogáról. Ószinte volt, nem cselezett.

– Szörnyetegnek látlak – mondta neki akkor. – Tudom, ha szeretlek, nem vagyok külön nálad. De gyönyörű szörnyeteg vagy, legalább nekem. Nem csak a halállal adhatok neked örömet, ami csak percekig tart. Szerethetlek is, és én vagyok az egyetlen, aki erre képes, elhiheted. Vagy, ha akadna is más, nem tudna így szeretni. Gyereket akarok szülni neked és csak neked.

És meg is tette, amit ígért.

Hogy Ádám elfogadta ezt, az természetes volt. Ki tudott volna visszautasítani egy ilyen könnyen kínálkozó kiutat? Messzire költöztek, távol az emlékektől, és Bea leste Ádám minden vágyát. Valóban szerette, és azt akarta, hogy térjen vissza az a lélek, aki először élt benne, amikor még az a végtelenül szomorú kisfiú volt.

Mikor már százszor volt a torkán a kés, már nem is számolta, már százszor verte meg a férje úgy, hogy azt hitte, nem éli túl, akkor is erre vágyott. Sosem védekezett, mert tudta, akkor meghal. És akkor a férje is. Azt is elnézte később, hogy egyszer-kétszer a gyerekük is kapott a verésekből. Nem érdekelte, akkor sem, ha ez újabb tonnányival terhelte meg a maga iránt érzett gyűlölet és megvetés hegyét. Megtanította a lányát, hogy apának mindenben igaza van, tisztelni és félni kell. Látta, amint a gyerekből ugyanolyan sérült lélek lesz, szépen, lépésről lépésre, mint az apjából. Méltó utód. Undorítónak találta, hogy a legtermészetesebb kötelességét hanyagolja el, hogy a választottat teljesíthesse. Arra gondolt, hogy ezt talán nem is ő választotta. Ádám inkább az ölébe hullott, nem ő kereste. Bár ez tulajdonképpen mindegy volt. Az ő számára nem volt úgyszem bocsánat, akárhogy is volt. De a férje boldog volt. Legtöbbször. És csak ez számított.

Megvettek egy telket, és felépítették a házukat, a tökéletes, szép házukat, berendezték, és tökéletessé formálták; Bea az álmait is Ádámnak adta a maga eltorzult álmai helyett, és megszületett Anita. És a kezdeti aggodalmak ahogy elmúltak Ádamból, elmúltak Beából is. Igenis lehetett ezt vállalni, lehetett így élni. Megszokás kérdése, és talán elszántságé. Még azt is túlélte az elhatározása, hogy az eltelt nyolc évben Ádám háromszor is „visszaesett”, és vértől lucskosan tért haza. Olyan lényegtelen volt. Semmi nem változtathatót azon, amit ő egyszer elhatározott, amire kijelölte valami felsőbb hatalom, amivel időnként mentegezni próbálta magát. Nem is az ő döntése volt egyébként, valóban. Talán a sors akarta így, vagy az Isten, vagy kit érdekel, ki?! Neki ez jutott, ez volt a feladata, vigyázni és szeretni Ádámot, és ő jól végezte a dolgát. Senki nem róhatott fel neki mulasztást.

És ilyen egyszerű. Ott ült álmai házában, a családjá házában a tökéletes, rendezett konyhájában, és nem hiányzott semmi, nem volt semmi, ami megzavarhatta volna a rendet; és öt percek óta rázta a hideg.

Felment a hálóba, hátha mégis el tud aludni. De ahogy lefeküdt, és Ádámhoz simult, a maradék fáradtság is elszállt a testéből. Türelmetlen idegesség kínozza. Ez pedig valahogy felébresztette Ádámot is. Még félálomban nyúlt a megszokott, szerető test után, és Bea megkönnyebbülten felelt az érintésére. Szerelimmal csókolta a férjét, boldogan, hogy megteheti, azzal a különleges, éji szenvedéllyel szerette, ami

csak az ilyen alkalmakkor volt jelen, amikor valamelyiküket a vágy ébresztette fel. Szerette Ádámot és elfogadta a szeretetét, mert az felszabadította, és megnyugtatta.

De, amikor Ádám újra elaludt, Beához újra visszalopakodott a lidérc, ami egész éjjel marta. Hiába löködte el újra meg újra, az egyre csak visszatért. Makacs volt, kitartó, parancsoló. Kapaszkodott a horgas kis karmaival, és minél inkább szabadult volna Bea, annál jobban megsebezte, annál mélyebben akaszkodott a húsába. Ő konokul azért is a finom testmelegre, a fáradtságra figyelt, Ádámot nézte a még nagyon bizonytalan hajnalfényben, óvatosan megsimogatta a mellkasát, hallgatta kicsit a szívverését – erős volt és életerős; visszahúzta a takarót a bal lábára, amikor ő lerúgta, és megcsókolta a karján a feszes izmokat, mielőtt a vállára fektette a fejét. Figyelte a lélegzését, beszívta a hűlő verítékének illatát, de az az átok lidérc csak nem tágitott.

Végül Bea feladta. Újra felkelt, és halkán, határozottan a szekrényhez lépett. Kivett pár ruhát, ledobálta őket a földre. Anita szobájában is megismételte ugyanezt. Aztán a pincében megkereste azt a régi fémdobozt, amiben a lelkének legfontosabb emléket rejtette, amit sosem tudott volna elhagyni, akárhányszor kezdett is új fejezetbe. Felment vele a hálószobába, kivette a csillogó kést a dobozból, és pillanatnyi habozás nélkül Ádámba vágta. A férje fel sem ébredt a fájdalomra, azonnal meghalt. A vére éppen olyan tiszta, édes illatú volt, mint ő maga, és ez az illat másodperceken belül betöltötte a szobát, ahogy a vörös, elapadhatatlannak tetsző áradat az ágyat, betöltötte a szobát, és Bea orrát, minden gondolatát. Ő megbűvölte feléje nyúlt, belemerítette a kezét, aztán lehunytt szemmel megérintette nyelvvel az ujjai hegyét. Az ajkai, a nyelve izgatottan felbizsergett; Ádám vére elmondhatatlanul szeretnivaló volt, sokkal édesebb, mint ahogy az emlékeiben élt; az íze vadul átvillámlott a teste valamennyi sejtjén; minden képzeletet felülmúlt az érzés, felejtetetlenül szabaddá tett, és mindent szétégetett a szempillantásnyi, pokolforró lángja. Aztán ellobbant, a vékony vérréteg halottá hűlt. Bea felsóhajtott a hiánytól, ami máris rátört. A szájára tapasztotta a kezét, hogy ne ordítson fel a fájástól.

Aztán szép lassan megnyugodott. Volt gyakorlata az önuralom terén. Megtörölte a kezét, az arcát, lehajolva megcsókolta a férje még meleg homlokát, a száját, ami olyan imádni valóan duzzadt és piros volt mindig, már gyerekkorában is, aztán felkapta a földről a ruhákat, átment Anitahoz, az övéit is betette egy kis táskába, felemelte a gyereket, gyengéden, hogy az nem ébredt fel, levitte, betette az autóba, és indított. A kést maga mellé dobta az ülésre. Valahogy nem tudott megválni tőle még most sem.

Ennyi hát. Kudarcot vallott.

Még kiszállt, és a kertből leszakított egy nefelejcsset. A kesztyűtartóba tette, és a gázra lépett. Nem nézett vissza.